

K J S

King James bibeln på svenska
[Domarboken]

Februari 2021

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 Nu skedde det efter Joshuas död, att Israels barn frågade HERREN, sägande, Vem skall dra upp först för oss mot kanaaneerna, till att strida mot dem?

2 Och HERREN sade, Judah skall dra upp: se, jag har överlämnat landet i hans hand.

3 Och Judah sa till sin bror Simeon, Dra upp med mig in till min del, att vi må strida mot kanaaneerna; och likaså kommer jag gå med dig in till din del. Så Simeon gick med honom.

4 Och Judah drog upp; och HERREN gav kanaaneerna och perizzeerna i deras hand: och de dräpte i Bezek tio tusen män av dem.

5 Och de fann Adoni-Bezek i Bezek: och de stred mot honom, och de dräpte kanaaneerna och perizzeerna.

6 Men Adoni-Bezek flydde; och de jagade efter honom, och grep honom, och högg av hans tummar och hans stortår.

7 Och Adoni-Bezek sade, Sjuttio kungar, havande *fått* sina tummar och stortår avhuggna, samlade in *sin mat* under mitt bord: såsom jag har gjort, så har Gud gengäldat mig. Och de förde honom till Jerusalem, och där dog han.

8 Nu hade Judah barn stridit mot Jerusalem, och hade intagit det, och slagit det med svärdets egg, och satt eld på staden.

9 Och därefter for Judah barn ner för att strida mot de kanaaneer som bodde i bergsområdet, och i söder, och i dalen.

10 Och Judah gick emot de kanaaneer som bodde i Hebron: (tidigare *var*

namnet på Hebron Kirjath-Arba:) och de dräpte Sheshai, och Ahiman, och Talmi.

11 Och därifrån gick han mot Debirs invånare: och förr *var* namnet på Debir Kirjath-Sepher:

12 Och Kaleb sade, Han som slår Kirjath-Sepher, och intar det, åt honom kommer jag ge min dotter Achsah till hustru.

13 Och Othniel, Kenazs son, Kalebns yngre bror, intog det: och han gav honom sin dotter Achsah till hustru.

14 Och det skedde, när hon kom *till honom*, att hon manade honom att be om ett fält från hennes far: och hon steg ner från *sin* åsna; och Kaleb sade till henne, Vad vill du?

15 Och hon sade till honom, Ge mig en välsignelse: ty du har givit mig ett sydligt land; ge mig också vattenkällor. Och Kaleb gav henne de övre källorna och de nedre källorna.

16 Och kenitens barn, Moses svärfar, gick upp ur Palmträdstaden tillsammans med Judah barn in till Judah ödemark, som *ligger* söder om Arad; och de gick och bodde bland folket.

17 Och Judah for med sin bror Simeon, och de dräpte de kanaaneer som bebodde Zephath, och förstörde det fullständigt. Och stadens namn uppkallades *till* Hormah.

18 Judah tog också Gaza med dess gränsområde, och Askelon med dess gränsområde, och Ekron med dess gränsområde.

19 Och HERREN var med Judah; och han drev ut bergets *invånare*; men

kunde inte driva ut dalens invånare, eftersom de hade järnvagnar.

20 Och de gav Hebron till Kaleb, såsom Moses sade: och han fördrev Anaks tre söner därifrån.

21 Och Benjamins barn drev inte ut jebusiterna som bebodde Jerusalem; utan jebusiterna bor med Benjamins barn i Jerusalem till denna dag.

22 Och Josefs hus, de drog också upp mot Beth-El: och HERREN *var* med dem.

23 Och Josefs hus sände för att bespeja Beth-El. (Nu *var* namnet på staden tidigare Luz.)

24 Och spejarna såg en man komma ut från staden, och de sa till honom, Visa oss, vi ber dig, ingången in till staden, och vi kommer visa dig barmhärtighet.

25 Och när han visade dem ingången till staden, slog de staden med svärdets egg; men den mannen och hela hans familj lät de gå.

26 Och mannen gick in till hittiternas land, och byggde en stad, och uppkallade dess namn *till* Luz: vilket *också är* dess namn ända till denna dag.

27 Inte heller Manasseh drev ut Beth-Sheans *invånare* och hennes städer, eller Taanach och hennes städer, eller Dors invånare och hennes städer, eller Ibleams invånare och hennes städer, eller Megiddos invånare och hennes städer: utan kanaaneerna ville bo *kvar* i det landet.

28 Och det skedde, när Israel blev starkt, att de lade straffskatt på kanaaneerna, och drev inte fullständigt ut dem.

29 Inte heller Efraim drev ut de kanaaneer som bodde i Gezer; utan kanaaneerna bodde i Gezer bland dem.

30 Inte heller Zebulun drev ut Kitrons invånare, eller Nahalols invånare; utan kanaaneerna bodde bland dem, och blev tvungna att betala straffskatt.

31 Inte heller Asher drev ut Acchos invånare, eller Zidons invånare, eller Ahlabs *invånare*, eller Achzibs *invånare*, eller Helbahs *invånare*, eller Aphiks *invånare*, eller Rehobs *invånare*:

32 Utan asheriterna bodde bland kanaaneerna, landets invånare: ty de drev inte ut dem.

33 Inte heller Naftali drev ut Bethshemeshs invånare, eller Beth-Anaths invånare; utan han bodde bland kanaaneerna, landets invånare: dock blev invånarna i Beth-Shemesh och i Bethanath tvungna att betala straffskatt till dem.

34 Och amoreerna tvingade upp Dans barn på berget: ty de ville inte tillåta dem att komma ner till dalen:

35 Men amoreerna ville bo på berget Heres i Aijalon, och i Shaalbim: likväl segrade Josefs hus hand, så att de blev tvungna att betala straffskatt.

36 Och amoreernas område *var* från stigningen till Akrabbim, från klippan, och uppåt.

Kapitel 2

1 Och en HERRENS ängel kom upp från Gilgal till Bochim, och sade, Jag fick er att gå upp ut ur Egypten, och har hämtat er till det land som jag svor åt era

fäder; och sade, Jag kommer aldrig bryta mitt förbund med er.

2 Och ni skall inte sluta någon pakt med detta lands invånare; ni skall riva ner deras altare: men ni har inte lytt min röst: varför har ni gjort detta?

3 Därför sade jag också, Jag kommer inte driva ut dem från er åsyn; utan de skall vara *såsom taggar* i sidorna *på* er, och deras gudar skall bli en snara för er.

4 Och det skedde, när HERRENS ängel talade dessa ord till alla Israels barn, att folket höjde sin röst, och grät.

5 Och de kallade den platsens namn *för* Bochim: och de offrade till HERREN där.

6 Och när Joshua hade låtit folket gå, gick var man *av* Israels barn till sin arvedel till att besitta landet.

7 Och folket tjänade HERREN *under* alla Joshuas dagar, och *under* alla de äldstes dagar som levde längre än Joshua, vilka hade sett alla HERRENS väldiga gärningar, som han gjorde för Israel.

8 Och Joshua, Nuns son, HERRENS tjänare, dog, *varande* 110 år gammal.

9 Och de begravde honom inom hans arvedels gräns i Timnath-Heres, på Efraims berg, på norra sidan av höjden Gaash.

10 Och också alla *andra av* den generationen samlades till sina fäder: och det uppstod en annan generation efter dem, som inte kände HERREN, ej heller de gärningar som han hade gjort för Israel.

11 Och Israels barn gjorde ondska i HERRENS åsyn, och tjänade Baalim:

12 Och de övergav HERREN sina fäders Gud, som hämtade ut dem ur Egyptens land, och följde andra gudar *istället*, gudarna hos de folk som *var* omkring dem, och böjde sig ner för dem, och provocerade HERREN till vrede.

13 Och de övergav HERREN, och tjänade Baal och Ashtaroth.

14 Och HERRENS vrede var het mot Israel, och han gav dem i rövares händer som plundrade dem, och han sålde dem in i händerna på deras fiender runt omkring, så att de inte längre kunde stå *emot* inför sina fiender.

15 Varthelst de drog ut, var HERRENS hand emot dem till ont, såsom HERREN hade sagt, och såsom HERREN hade svurit till dem: och de var i stor nöd.

16 Ändock reste HERREN upp domare, som undsatte dem från deras hand som plundrade dem.

17 Och ändå skulle de inte lyssna till sina domare, utan de gick *och* horade efter andra gudar, och böjde sig ner för dem: de vände kvickt av från den väg som deras fäder vandrade på, lydande HERRENS bud; *men* så gjorde de inte.

18 Och när HERREN reste upp domare åt dem, då var HERREN med domaren, och undsatte dem ur deras fienders hand *under* domarens alla dagar: ty HERREN beklagade sig på grund av deras jämrande över dem som förtryckte dem och ansatte dem.

19 Och det skedde, när domaren var död, *att* de vände tillbaka, och fördärvade *sig* mer än sina fäder, i att följa efter andra gudar till att tjäna dem, och till att böja *sig* ner för dem; de upphörde inte med sina gärningar, ej

heller med *att vandra på* sin trotsiga väg.

20 Och HERRENS vrede var het mot Israel; och han sade, Eftersom detta folk har överträtt mitt förbund som jag befallde deras fäder, och inte har lyssnat till min röst;

21 Kommer också jag härefter inte driva bort någon från deras åsyn av de nationer vilka Joshua lämnade kvar när han dog:

22 Att jag genom dem må sätta Israel på prov, huruvida de kommer hålla fast vid HERRENS väg så att vandra på den, såsom deras fäder höll fast vid *den*, eller inte.

23 Därför lämnade HERREN kvar de nationerna, utan att skyndsamt driva ut dem; inte heller överlämnade han dem i Joshuas hand.

Kapitel 3

1 Nu *är* dessa de nationer som HERREN lämnade kvar, för att med dem sätta Israel på prov, *ja* så många *av Israel* som inte hade varit med om alla de krigen i Kanaan;

2 Endast så att Israels barns generationer skulle få erfara, så att lära dem *om* krig, åtminstone sådana som tidigare inte kände till något om det;

3 *Nämligen*, fem furstar av filisteerna, och alla kanaaneer, och sidonierna, och de hiveer som bodde på Libanons berg, från berget Baal-Hermon till ingången till Hamath.

4 Och de var *där* för att genom dem sätta Israel på prov, till att veta huruvida de skulle lyssna till HERRENS bud, som

han befallde deras fäder genom Moses hand.

5 Och Israels barn bodde bland kanaaneerna, hittiterna, och amoreerna, och perizzeerna, och hiveerna, och jebusiterna:

6 Och de tog deras döttrar till att vara deras hustrur, och gav sina döttrar åt deras söner, och tjänade deras gudar.

7 Och Israels barn gjorde det onda i HERRENS åsyn, och glömde HERREN sin Gud, och tjänade Baalim och lundarna.

8 Därför var HERRENS vrede het mot Israel, och hans sålde dem in i Chushan-Rishathaims hand, Mesopotamiens kung: och Israels barn tjänade Chushanrishathaim *under* åtta år.

9 Och när Israels barn ropade till HERREN, reste HERREN upp en räddare åt Israels barn, som undsatte dem, *nämligen* Othniel, Kenazs son, Kalebs yngre bror.

10 Och HERRENS Ande kom över honom, och han dömde Israel, och drog ut till krig: och HERREN gav Mesopotamiens kung Chushan-Rishathaim i hans hand; och hans hand segrade mot Chushan-Rishathaim.

11 Och landet fick vila *under* fyrtio år. Och Othniel, Kenazs son, dog.

12 Och Israels barn gjorde återigen det onda i HERRENS åsyn: och HERREN styrkte Moabs kung Eglon mot Israel, eftersom de hade gjort ondska i HERRENS åsyn.

13 Och han församlade till sig Ammons och Amaleks barn, och drog ut och slog

Israel, och tog Palmträdstaden i besittning.

14 Så Israels barn tjänade Moabs kung Eglon *under* arton år.

15 Men när Israels barn ropade till HERREN, reste HERREN upp en räddare åt dem, Ehud, Geras son, en benjaminit, en vänsterhänt man: och genom honom sände Israels barn en present till Moabs kung Eglon.

16 Men Ehud gjorde sig en dolk som hade två egg, med längden en aln; och han tog på sig den under sin klädnad på sitt högra lår.

17 Och han hämtade presenten till Eglon, Moabs kung: och Eglon *var* en mycket fet man.

18 Och när han hade upphört med att överlämna presenten, sände han iväg folket som bar på presenten.

19 Men han själv vände tillbaka från de stenbrott som *fanns* vid Gilgal, och sade, Jag har ett hemligt ärende till dig, O konung: vilken sade, Tig. Och alla som stod vid honom gick ut från honom.

20 Och Ehud kom till honom; och han satt i en sommarsal, som han ensam hade för sig själv. Och Ehud sade, Jag har ett meddelande från Gud till dig.

Och han reste sig från *sin* sits.

21 Och Ehud räckte ut sin vänstra hand, och tog dolken från sitt högra lår, och stötte det i hans buk:

22 Och också handtaget gick in efter bladet; och fettet slöt sig om bladet, så att han inte kunde dra ut dolken ur hans buk; och avföringen kom ut.

23 Sedan gick Ehud ut genom verandan, och stängde salens dörrar efter sig, och låste dem.

24 När han hade gått ut, kom hans tjänare; och när de såg att, se, salens dörrar *var* låsta, sade de, Han täcker säkert sina fötter i sin sommarkammare.

25 Och de dröjde tills de skämdes: och, se, han öppnade inte salens dörrar; de tog därför en nyckel, och öppnade *dem*: och, se, deras herre *låg* fallen på marken död.

26 Och Ehud flydde medan de dröjde, och for förbi stenbrotten, och flydde till Seirath.

27 Och det skedde, när han hade anlänt, att han blåste *i* ett horn på Efraims berg, och Israels barn gick ner med honom från berget, och han framför dem.

28 Och han sade till dem, Följ efter mig: ty HERREN har överlämnat era fiender moabiterna i er hand. Och de gick ner efter honom, och intog Jordans vadställen mot Moab, och tillät inte en man att passera över.

29 Och de dräpte av Moab ungefär tiotusen män vid den tiden, alla kraftiga, och alla tappra män; och inte en *enda* man *kunde* fly undan.

30 Så den dagen kuvades Moab under Israels hand. Och landet fick vila *i* åttio år.

31 Och efter honom kom Shamgar, Anaths son, som dräpte sexhundra män av filisteerna med en oxpik: och också han undsatte Israel.

Kapitel 4

1 Och Israels barn gjorde återigen det onda i HERRENS åsyn, när Ehud var död.

2 Och HERREN sålde dem i handen på Kanaans kung Jabin, som regerade i Hazor; vars härs befälhavare *hette* Sisera, som bodde i hedningarnas Harosheth.

3 Och Israels barn ropade till HERREN: ty han hade niohundra vagnar av järn; och *under* tjugo år förtryckte han Israels barn väldigt.

4 Och Deborah, en profetissa, Lapidoths hustru, hon dömde Israel vid den tiden.

5 Och hon vistades under Deborahpalmen mellan Ramah och Beth-El på Efraims berg: och Israels barn kom upp till henne för dom.

6 Och hon sände och kallade Barak, Abinoams son, ut ur Kedesh-Naftali, och sade till honom, Har inte HERREN Israels Gud befallt, *sägande*, Gå och drag mot berget Tabor, och tag med dig tiotusen man av Naftalis barn och av Zebulun's barn?

7 Och jag kommer dra Sisera till dig till floden Kishon, Jabins härs befälhavare, med hans vagnar och hans skara; och jag kommer ge honom i din hand.

8 Och Barak sade till henne, Om du ska gå med mig, då kommer jag gå: men om du inte ska gå med mig, kommer jag inte gå.

9 Och hon sade, Visst kommer jag gå med dig: dock skall den färd som du gör inte bli till din ära; ty HERREN skall sälja Sisera i en kvinnas hand. Och Deborah stod upp, och gick med Barak till Kedesh.

10 Och Barak kallade Zebulun och Naftali till Kedesh; och han drog upp med tiotusen man vid sina fötter: och Deborah gick upp med honom.

11 Keniten Heber, tillhörande Hobabs, Moses svärfars, barn, hade nu skilt sig från keniterna, och slagit upp sitt tält mot Zaanaims slätt, som *ligger* vid Kedesh.

12 Och de upplyste Sisera om att Barak, Abinoams son, hade gått upp på berget Tabor.

13 Och Sisera samlade ihop alla sina vagnar, *ja* niohundra vagnar av järn, och allt folket som *var* med honom, från hedningarnas Harosheth till floden Kishon.

14 Och Deborah sade till Barak, Upp; ty denna *är* den dagen på vilken HERREN har överlämnat Sisera i din hand: har inte HERREN gått ut framför dig? Så Barak gick ner från berget Tabor, och tiotusen män efter honom.

15 Och HERREN besvärade Sisera, och alla *hans* vagnar, och hela *hans* här, med svärdets egg inför Barak; så att Sisera steg ner från sin vagn, och flydde iväg till fots.

16 Men Barak jagade efter vagnarna, och efter hären, till hedningarnas Harosheth: och hela Siseras här föll för svärdets egg; *och* det fanns inte en *enda* man kvar.

17 Dock flydde Sisera iväg till fots till Jaels tält, keniten Hebers hustru: ty *det rådde* fred mellan Jabin, Hazors kung, och keniten Hebers hus.

18 Och Jael gick ut för att möta Sisera, och sade till honom, Vänd in *hit*, min herre, vänd in till mig; frukta inte. Och när han hade vänt in till henne in i tältet, lade hon en mantel över honom.

19 Och han sade till henne, Ge mig, jag ber dig, lite vatten att dricka; ty jag är

törstig. Och hon öppnade en flaska med mjölk, och gav honom *att* dricka, och lade *åter manteln* över honom.

20 Åter sade han till henne, Stå vid tältdörren, och det skall ske, när någon man kommer och ska fråga dig, och ska säga, Finns det någon man här? Att du skall säga, Nej.

21 Sedan tog Jael, Hebers hustru, en plugg från tältet, och tog en hammare i sin hand, och gick försiktigt fram till honom, och slog in pluggen i hans tinningar, och fäste den till marken: ty han låg i djup sömn och var utmattad. Så han dog.

22 Och, se, då Barak jagade Sisera, kom Jael ut för att möta honom, och sade till honom, Kom, och jag kommer visa dig den man som du söker efter. Och när han kom in till hennes *tält*, se, *där* låg Sisera död, och pluggen *satt* i hans tinningar.

23 Så Gud kuvade på den dagen Kanaans kung Jabin inför Israels barn.

24 Och Israels barns hand hade framgång, och segrade mot Kanaans kung Jabin, tills de hade förgjort Jabin, Kanaans kung.

Kapitel 5

1 Då sjöng Deborah och Abinoams son Barak, på den dagen, sägande,

2 Prisa ni HERREN för Israels hämnd, när folket villigt erbjöd sig själva.

3 Hör, O ni kungar; lyssna, O ni furstar; jag, *ja* jag, kommer sjunga till HERREN; jag kommer sjunga *lovsång* till HERREN Israels Gud.

4 HERREN, när du gick ut från Seir, när du marscherade ut från Edoms fält, darrade jorden, och himlarna dröp, molnen dröp också vatten.

5 Bergen smälte inför HERREN, *ja* det Sinai inför HERREN Israels Gud.

6 I Shamgars, Anath sons, dagar, under Jaels dagar, var vägarna folktomma, och de resande vandrade genom på avvägar. 7 Byarnas *invånare* tog slut, de tog slut i Israel, till dess att jag Deborah uppkom, *till dess* att jag uppkom *som* en moder i Israel.

8 De valde nya gudar; då *rådde* krig i portarna: fanns det en sköld eller ett spjut att skåda bland fyrtiotusen i Israel?

9 Mitt hjärta *är vänt* mot Israels styresmän, som villigt erbjöd sig själva ibland folket. Välsigna ni HERREN.

10 Tala, ni som rider på vita åsnor, ni som sitter på domarsätet, och vandrar på vägen.

11 *De som har blivit undsatta* från bågskyttarnas oväsen vid platserna *där man* hämtar vatten, där skall de återberätta HERRENS rättfärdiga handlingar, *ja* de rättfärdiga gärningarna *mot* hans byars *invånare* i Israel: då skall HERRENS folk gå ner till portarna.

12 Vakna, vakna, Deborah: vakna, vakna, uttala en sång: stå upp, Barak, och tag din fångenskap till fånga, du Abinoams son.

13 Då fick han honom som återstod *att* råda över de förnäma bland folket: HERREN gjorde *så att* jag rådde över de mäktiga.

14 Ur Efraim *var* en rot av dem emot Amalek; efter dig, Benjamin, bland ditt

folk; ur Machir kom styresmän ner, och ur Zebulun de som brukar skrivarens penna.

15 Och Issakars furstar *var* med Deborah; även Issakar, och också Barak: han blev sänd till fots in i dalen. På grund av Reubens splittringar *blev det* väldiga tankar för hjärtat.

16 Varför stannade du bland fårfällorna, för att höra hjordarnas bråkande? På grund av Reubens splittringar *skedde* väldiga hjärtats utforskningar.

17 Gilead stannade bortom Jordan: och varför stannade Dan kvar på skepp? Asher fortsatte på havsstranden, och stannade i sina hålor.

18 Zebulun och Naftali *var* ett folk *som* äventyrade sina liv *ända* till döden på fältets höjder.

19 Kungarna kom *och* stred, sedan stred Kanaans kungar i Taanach vid Megiddos vatten; de gjorde ingen penningvinning.

20 De stred från himlen; stjärnorna i sina banor stred mot Sisera.

21 Floden Kishon svepte bort dem, den urgamla floden, floden Kishon. O min själ, du har trampat ner styrka.

22 Då gick hästhovarna sönder av trippandet, deras mäktigas trippande.

23 Förbanna ni Meroz, sade HERRENS ängel, förbanna ni bittert dess invånare; eftersom de inte kom till HERRENS hjälp, till HERRENS hjälp mot de mäktiga.

24 Välsignad över kvinnor skall Jael, keniten Hebers hustru, vara, välsignad skall hon vara över kvinnor i tältet.

25 Han frågade om vatten, *och* hon gav *honom* mjölk; hon hämtade fram smör på ett stort utsökt fat.

26 Hon räckte sin hand efter pluggen, och sin högra hand efter arbetarnas hammare; och med hammaren slog hon Sisera, hon slog av hans huvud, när hon hade spetsat och genomborrat hans tinningar.

27 Vid hennes fötter sjönk han ihop, han föll, han lade sig ner: vid hennes fötter sjönk han ihop, han föll: där han sjönk ihop, där föll han ner död.

28 Siseras mor blickade ut genom ett fönster, och ropade genom gallret, Varför *dröjer* hans vagn *så* länge med att komma? Varför dröjer hans vagnars hjul?

29 Hennes kloka damer svarade henne, ja, hon svarade tillbaka till sig själv,

30 Har de inte satt fart? Har de *inte* fördelat bytet; åt var man en flicka *eller* två; åt Sisera ett byte med brokiga färger, ett handarbete med brokiga färger till byte, ett handarbete med brokiga färger på båda sidor, *passande* för *deras* nackar *som tar sig an* bytet?

31 Så låt alla dina fiender förgås, O HERRE: men *låt* dem som älskar honom *bli* som solen när han kommer ut i sin mäktighet. Och landet fick vila *under* fyrtio år.

Kapitel 6

1 Och Israels barn gjorde det onda i HERRENS åsyn: och HERREN överlämnade dem i Midians hand *i* sju år.

2 Och Midians hand segrade mot Israel: och på grund av midianiterna gjorde Israels barn sig de hålor som *finns* i bergen, och grottorna, och fästena.

3 Och *så* skedde det, när Israel hade sått, att midianiterna kom upp, och amalekiterna, och barnen från öst, ja de kom upp mot dem;

4 Och de lägrade sig mot dem, och förstörde jordens avkastning, ända tills du ska komma till Gaza, och lämnade inte kvar något uppehälle för Israel, varken får, eller oxar, eller åsnor.

5 Ty de kom upp med sin boskap och sina tält, och de kom såsom gräshoppor till antalet; *ty* både de och deras kameler var oräkneliga: och de gick in i landet för att fördärva det.

6 Och Israel utarmades väldigt på grund av midianiterna; och Israels barn ropade till HERREN.

7 Och det skedde, när Israels barn ropade till HERREN på grund av midianiterna,

8 Att HERREN sände en profet till Israels barn, vilken sade till dem, Så säger HERREN Israels Gud, Jag hämtade upp er från Egypten, och hämtade ut er ur träldomens hus;

9 Och jag undsatte er ur egyptiernas hand, och ur alla *deras* hand som förtryckte er, och drev ut dem från er åsyn, och gav er deras land;

10 Och jag sade till er, Jag *är* HERREN er Gud; frukta inte amoreernas gudar, i vars land ni bor: men ni har inte lytt min röst.

11 Och det kom en HERRENS ängel, och satt under en ek som *fanns* i Ofrah, som *tillhörde* abi-ezriten Joash: och

hans son Gideon tröskade vete vid vinpressen, så att gömma *det* från midianiterna.

12 Och HERRENS ängel visade sig för honom, och sade till honom, HERREN *är* med dig, du tappre mäktige man.

13 Och Gideon sade till honom, O min Herre, om HERREN vore med oss, varför har då allt detta skett *med* oss? Och var *är* alla hans mirakel som våra fäder berättade om för oss, sägande, Har inte HERREN hämtat upp oss från Egypten? Men nu har HERREN övergett oss, och överlämnat oss i midianiternas hand.

14 Och HERREN tittade på honom, och sade, Gå *du* i denna din kraft, och du skall rädda Israel från midianiternas hand: *är det* inte jag *som* har sänt dig?

15 Och han sade till honom, O min Herre, med vad skall jag rädda Israel? Se, min familj *är* fattig i Manasseh, och jag *är* den ringaste i min fars hus.

16 Och HERREN sade till honom, Jag kommer sannerligen vara med dig, och du skall slå midianiterna såsom en *enda* man.

17 Och han sade till honom, Om jag nu har funnit nåd för dina ögon, visa mig då ett tecken på att du talar med mig.

18 Ge dig inte av härifrån, jag ber dig, förrän jag ska komma *tillbaka* till dig, och hämta fram min gåva, och lägga *den* framför dig. Och han sade, jag kommer dröja kvar tills du ska komma tillbaka.

19 Och Gideon gick in, och gjorde i ordning en killing, och osyrade brödbitar av ett efamått mjöl: köttet lade han i en korg, och han hällde spadet i ett

kärl, och hämtade ut *det* till honom under eken, och förde fram *det*.

20 Och Guds ängel sade till honom, Tag köttet och de osyrade brödbitarna, och lägg *dem* på denna klippa, och håll ut spadet. Och han gjorde så.

21 Sedan räckte HERRENS ängel ut stavens ände vilken *han höll* i sin hand, och rörde vid köttet och de osyrade brödbitarna; och det kom upp en eld ur klippan, och förtärde köttet och de osyrade brödbitarna. Sedan gav sig HERREN ängel iväg från hans åsyn.

22 Och när Gideon insåg att han *var* en HERRENS ängel, sade Gideon, Ack, O Herre GUD! Ty eftersom jag har sett en HERRENS ängel ansikte mot ansikte.

23 Och HERREN sade till honom, Frid *vare* med dig; frukta inte: du skall inte dö.

24 Sedan byggde Gideon ett altare där till HERREN, och kallade det Jehovah-shalom: intill denna dag *finns* det fortfarande kvar i abi-ezriternas Ofrah.

25 Och det skedde samma natt, att HERREN sade till honom, Tag din fars unga oxe, och även den andra sjuåriga oxen, och riv ner Baalsaltaret som din far har, och hugg ner den lund som *finns* vid det:

26 Och bygg ett altare åt HERREN din Gud överst på denna klippa, på den förordnade platsen, och tag den andra oxen, och offra ett brännoffer med veden från lunden som du skall hugga ner.

27 Då tog Gideon *med sig* män, tio av sina tjänare, och gjorde såsom HERREN hade sagt till honom: och det

skedde *så*, eftersom han fruktade för sin fars hus, och för stadens män, att han inte kunde utföra *det* under dagen, *utan* att han *istället* utförde *det* om natten.

28 Och när stadens män steg upp tidigt på morgonen, se, *då* var Baalsaltaret nedrivet, och lunden som *fanns* vid det var nedhuggen, och den andra oxen var offerad på altaret *som hade* byggts.

29 Och de sade till varandra, Vem har gjort detta ting? Och när de sökte och frågade, sade de, Gideon, Joashs son, har gjort detta ting.

30 Då sade stadens män till Joash, Hämta ut din son, att han må dö: eftersom han har rivit ner Baals altare, och eftersom han har huggit ner den lund som *fanns* vid det.

31 Och Joash sade till alla som stod *där* emot honom, Skall ni tala för Baal? Skall ni rädda honom? Han som skall plädera för honom, låt honom bli dödad medan *det ännu är* morgon: om han *är* en gud, låt honom *då* tala för sig själv, eftersom *någon* har rivit ner hans altare.

32 På den dagen kallade han honom därför *för* Jerubbaal, sägande, Låt Baal plädera mot honom, eftersom han har rivit ner hans altare.

33 Sedan församlades alla midianiter och amalekiter och barnen från öst, och for över, och slog upp *tält* i Jezreels dal.

34 Men HERRENS Ande kom över Gideon, och han blåste i ett horn; och Abi-Ezer samlades bakom honom.

35 Och han sände ut budbärare över hela Manasseh; som också samlades bakom honom: och han sände budbärare till Asher, och till Zebulun, och till Naftali;

och de kom upp för att möta *upp med* dem.

36 Och Gideon sade till Gud, Om du kommer rädda Israel genom min hand, såsom du har sagt,

37 Se, jag kommer lägga en avklippt ullbit på tröskplatsen; *och* om daggen ska komma endast på det avklippta, och *det ska vara* torrt på hela marken *runtom*, då skall jag veta att du genom min hand kommer rädda Israel, såsom du har sagt.

38 Och så skedde det: ty han steg upp tidigt på morgonen, och pressade ihop den avklippta *ullen*, och vred ut daggen ur det avklippta, en skål full med vatten.

39 Och Gideon sade till Gud, Låt inte din vrede hettas upp mot mig, och jag kommer endast tala denna enda gång: låt mig pröva, jag ber dig, bara denna enda gång med det avklippta; låt det nu endast vara torrt på det avklippta, och låt det över hela marken finnas dagg.

40 Och Gud gjorde så den natten: ty det var torrt endast på det avklippta, och över hela *den övriga* marken var det dagg.

Kapitel 7

1 Då steg, Jerubbaal, vilken *är* Gideon, upp tidigt, och allt folket som *var* med honom, och slog läger vid Harods brunn: så att midianiternas här var norr om dem, vid höjden Moreh, i dalen.

2 Och HERREN sade till Gideon, Folket som *är* med dig *är* för många för mig för att ge midianiterna i deras händer, att Israel inte skulle skryta inför mig, sägande, Min egen hand har räddat mig.

3 Gå nu därför, *och* utropa inför folkets öron, sägande, Vem som än fruktar och *är* rädd, låt honom vända tillbaka och tidigt ge sig av från Gileads berg. Och 22 000 av folket vände tillbaka; och det återstod 10 000.

4 Och HERREN sade till Gideon, Folket *är* fortfarande *för* många; för ner dem till vattnet, och jag kommer pröva dem där för dig: och det skall ske, *att* om vilken jag ska säga till dig, Denne skall gå med dig, densamme skall gå med dig; och om vem än jag ska säga till dig, Denne skall inte gå med dig, densamme skall inte gå.

5 Så han förde ner folket till vattnet: och HERREN sade till Gideon, Var och en som läppjar av vattnet med sin tunga, såsom en hund läppjar, honom skall du ställa för sig; likaså *med* var och en som böjer sig ner på sina knän för att dricka.

6 Och deras antal som läppjade, *förande* sin hand till sin mun, var trehundra män: men allt det övriga folket böjde sig ner på sina knän för att dricka vatten.

7 Och HERREN sade till Gideon, Medelst de trehundra männen som läppjade kommer jag rädda er, och ge midianiterna i din hand: och låt allt det *övriga* folket gå, var man till sin plats.

8 Så folket tog proviant i sin hand, och sina horn: och han sände iväg alla *övriga av* Israel var man till sitt tält, och behöll de trehundra männen: och Midians här var nedanför honom i dalen.

9 Och det skedde *i* samma natt, att HERREN sade till honom, Stå upp, tag dig ner till hären; ty jag har gett den i din hand.

10 Men om du ska frukta att gå ner, gå *då* ner till hären du med din tjänare Purah:

11 Och du skall höra vad de ska säga; och efteråt skall dina händer bli styrkta till att gå ner till hären. Då gick han ner med sin tjänare Purah till de väpnade män som *var* i härens utkant.

12 Och midianiterna och amalekiterna och alla österns barn låg i dalen lika talrika som gräshoppor; och deras kameler *var* oräkneliga, lika talrika som sanden vid havets strand.

13 Och när Gideon hade kommit *dit*, se, *då var där* en man som berättade en dröm för sin kamrat, och sade, Se, jag drömde en dröm, och, se, en kornbrödsbaka rullade in i Midians här, och kom till ett tält, och slog till det så att det föll, och omstörtade det, att tältet blev liggande.

14 Och hans kamrat svarade och sade, Detta *kan* inte *vara* något annat än Gideons svärd, Joashs son, en man av Israel: *ty* Gud har gett Midian, och hela hären i hans hand.

15 Och det skedde *så*, när Gideon hörde berättandet av drömmen, och dess uttydning, att han tillbad, och vände tillbaka in till Israels här, och sade, Stå upp; *ty* HERREN har överlämnat Midians här i er hand.

16 Och han delade upp de trehundra männen *i* tre grupperingar, och han satte ett horn i var mans hand, tillsammans med tomma krukor, och lampor inuti krukorna.

17 Och han sade till dem, Titta på mig, och gör likadant: och, se, när jag kommer till utsidan av lägret, skall det

vara *så att*, såsom jag ska göra, så skall ni göra.

18 När jag ska blåsa i ett horn, jag och alla som är med mig, blås då också ni *i* hornen från varje håll över hela lägret, och säg, HERRENS *svärd*, och Gideons.

19 Så Gideon, och de hundra män som *var* med honom, kom till utkanten av lägret i början av mellanvakten; och de hade precis satt ut vakten: och de blåste *i* hornen, och slog sönder krukorna som *var* i deras händer.

20 Och de tre grupperingarna blåste *i* hornen, och krossade krukorna, och höll lamporna i sina vänstra händer, och hornen i sina högra händer till att blåsa *med*: och de ropade, HERRENS och Gideons svärd.

21 Och de stod var man på sin plats runtom lägret: och hela hären sprang, och skrek, och flydde.

22 Och de trehundra blåste *i* hornen, och HERREN vände var mans svärd mot sin näste, ja överallt i hela hären: och hären flydde till Beth-Shittah i Zererath, *och* till Abel-Meholahs gräns, till Tabbath.

23 Och Israels män samlade ihop sig från Naftali, och från Asher, och från hela Manasseh, och jagade efter midianiterna.

24 Och Gideon sände ut budbärare över hela Efraims berg, sägande, Kom ner mot midianiterna, och inta vattnen till Beth-Barah och Jordan före dem. Då samlade sig alla Efraims män, och intog vattnen till Beth-Barah och Jordan.

25 Och de grep två av midianiternas furstar, Oreb och Zeeb; och de dräpte Oreb på Orebsklippan, och Zeeb dräpte

de vid Zeebs vinpress, och jagade Midian, och hämtade *med sig* Orebs och Zeebs huvuden till Gideon på andra sidan Jordan.

Kapitel 8

1 Och Efraims män sade till honom, Varför har du gjort så här mot oss, att du inte tillkallade oss, när du drog ut för att strida mot midianiterna? Och de tvistade skarpt med honom.

2 Och han sade till dem, Vad har jag nu gjort i jämförelse med er? Är inte Efraims vindruvors efterskörd bättre än *hela* Abi-Ezers vinbärgning?

3 Gud har överlämnat Midians, Orebs och Zeebs furstar i era händer: och vad kunde jag göra jämfört med er? Då stillades deras ilska mot honom, när han hade sagt det.

4 Och Gideon kom till Jordan, *och* korsade över, han, och de trehundra männen som *var* med honom, utmattade, ändock jagande *dem*.

5 Och han sade till Succoths män, Ge, jag ber er, brödkakor åt det folket som följer mig; ty de *är* utmattade, och jag jagar efter Zebah och Zalmunna, kungar över Midian.

6 Och Succoths furstar sade, Är Zebahs och Zalmunnas händer *redan* nu i din hand, att vi skulle ge bröd åt din här?

7 Och Gideon sade, Därför, när HERREN har givit Zebah och Zalmunna i min hand, då kommer jag tröska sönder ert kött med ödemarkens törnen och med tistlar.

8 Och han gick upp därifrån till Penuel, och talade likaså till dem: och Penuels

män svarade såsom Succoths män hade svarat *honom*.

9 Och han talade också till Penuels män, sägande, När jag kommer tillbaka i fred, kommer jag riva ner detta torn.

10 Nu *var* Zebah och Zalmunna i Karkor, och deras härar med dem, ungefär 15 000 *man*, allt som var kvar av alla österns barns härar: ty det stupade 120 000 män som drog svärd.

11 Och Gideon drog upp på deras väg som bor i tält öster om Nobah och Jogbehah, och slog hären: ty hären var trygg.

12 Och när Zebah och Zalmunna flydde, jagade han efter dem, och grep de två Midians kungar, Zebah och Zalmunna, och besvärade hela hären.

13 Och Gideon, Joashs son, vände tillbaka från striden innan solen *var uppe*,

14 Och fick fatt på en ung man av Succoths män, och frågade *ut* honom: och han beskrev Succoths furstar för honom, och dess äldste, *ja* sjuttiosju män.

15 Och han kom till Succoths män, och sade, Se Zebah och Zalmunna, vilka ni läxade upp mig för, sägande, Är Zebahs och Zalmunnas händer *redan* nu i din hand, att vi skulle ge bröd åt dina trötta män?

16 Och han tog stadens äldste, och vildmarkens törnen och tistlar, och med dem skolade han Succoths män.

17 Och han rev ner Penuels torn, och dräpte stadens män.

18 Sedan sade han till Zebah och Zalmunna, Hurdana *var* de män som ni dräpte på Tabor? Och de svarade, Som

du är, så var de; var och en liknade barnen till en kung.

19 Och han sade, De var mina bröder, ja min mors söner: så sant HERREN lever, om ni hade låtit dem leva, skulle jag inte dräpa er.

20 Och han sade till Jether, sin förstfödde, Upp, och dräp dem. Men ynglingen drog inte sitt svärd: ty han fruktade, eftersom han ännu var en yngling.

21 Då sade Zebah och Zalmunna, Res dig du, och fall över oss: ty såsom mannen är, så är hans styrka. Och Gideon stod upp, och dräpte Zebah och Zalmunna, och tog av de prydnader som var på deras kamelers nackar.

22 Sedan sade Israels män till Gideon, Härska du över oss, både du, och din son, och din sonson också: ty du har räddat oss från Midians hand.

23 Och Gideon sade till dem, Jag kommer inte härska över er, inte heller skall min son härska över er: HERREN skall härska över er.

24 Och Gideon sade till dem, Jag skulle vilja be om en sak av er, att ni skulle ge mig var man sitt bytes öronringar. (Ty de hade öronringar av guld, eftersom de var ishmaeliter.)

25 Och de svarade, Vi kommer villigt ge dig dem. Och de bredde ut en klädnad, och kastade på den var man sitt bytes öronringar.

26 Och vikten på de öronringar av guld som han bad om var 1700 siklar guld; frånsett prydnader, och kragar, och purpurfärgade kläder som var på Midians kungar, och frånsett kedjorna som var kring deras kamelers nackar.

27 Och Gideon gjorde en efod därutav, och satte upp den i sin stad, ja i Ofrah: och hela Israel gick dit horande efter den: vilket ting blev till en snara för Gideon, och för hans hus.

28 Så blev Midian kuvat inför Israels barn, så att de inte mer lyfte upp sina huvuden. Och landet var stilla i fyrtio år under Gideons dagar.

29 Och Jerubbaal, Joashs son, gick iväg och bodde i sitt eget hus.

30 Och Gideon hade fått sjuttio söner födda från hans kropp: ty han hade många hustrur.

31 Och hans konkubin som var i Shechem, hon födde honom också en son, vars namn han kallade Abimelech.

32 Och Joashs son Gideon dog i en god hög ålder, och blev begravd i sin far Joashs gravkammare, i abi-ezriternas Ofrah.

33 Och det skedde, så snart Gideon var död, att Israels barn vände om, och gick iväg horande efter Baalim, och gjorde Baal-Berith till sin gud.

34 Och Israels barn kom inte ihåg HERREN sin Gud, som hade räddat dem ur alla deras fienders händer på varje sida:

35 Inte heller visade de godhet mot Jerubbaals hus, det vill säga, Gideon, efter allt det goda som han hade gjort för Israel.

Kapitel 9

1 Och Abimelech, Jerubbaals son, for till Shechem till sin mors bröder, och talade med dem, och med hela den

familjen tillhörande sin morfars hus, sägande,

2 Tala, jag ber er, inför öronen på Shechems alla män, Vilket *är* bättre för er, antingen att alla Jerubbaals söner, *vilka är* sjuttio personer, ska styra över er, eller att en *person* ska styra över er? Kom också ihåg att jag *är* ert ben och ert kött.

3 Och hans mors bröder talade om honom inför öronen på alla Shechems män alla dessa ord: och deras hjärtan lutade mot att följa Abimelech; ty de sade, Han *är* vår broder.

4 Och de gav honom sjuttio silvermynt från Baal-Beriths hus, varmed Abimelech lejde tomma och lättvindiga personer, som följde honom.

5 Och han for till sin fars hus i Ofrah, och dräpte sina bröder Jerubbaals söner, sjuttio personer, på en *och samma* sten: dock blev Jerubbaals yngste son Jotham ännu kvar *vid liv*; ty han gömde sig.

6 Och alla Shechems män samlade sig, och hela Millos hus, och gick, och gjorde Abimelech till kung, vid pelarens slätt som *fanns* i Shechem.

7 Och när de berättade *det* för Jotham, gick han och stod överst på berget Gerizim, och höjde sin röst, och ropade, och sade till dem, Lyssna till mig, ni Shechems män, att Gud må lyssna till er.

8 *En gång* gick träden för att smörja en kung över sig; och de sade till olivträdet, Regera du över oss.

9 Men olivträdet sade till dem, Skulle jag överge min fetma, varmed genom mig de hedrar Gud och människa, och gå iväg för att bli befördrad över *de andra* träden?

10 Och träden sade till fikonträdet, Kom du, *och* regera över oss.

11 Men fikonträdet sade till dem, Skulle jag överge min sötma, och min goda frukt, och gå iväg för att bli befördrad över *de andra* träden?

12 Då sade träden till vinträdet, Kom du, *och* regera över oss.

13 Och vinträdet sade till dem, Skulle jag överge mitt vin, som gör Gud och människa glad, och gå iväg för att bli befördrad över *de andra* träden?

14 Då sade alla träden till törnbusken, Kom du, *och* regera över oss.

15 Och törnbusken sade till träden, Om ni i sanning smörjer mig *till* kung över er, kom *då och* förlita er till min skugga: och om inte, låt eld komma ut från törnbusken, och förtära Libanons cedrar.

16 Om ni nu därför har agerat sannfärdigt och uppriktigt, i *det* att ni har gjort Abimelech till kung, och om ni har handlat väl mot Jerubbaal och hans hus, och har gjort mot honom efter hans händers förtjänst;

17 (Ty min far stred för er, och äventyrade sitt liv långtgående, och räddade er från Midians hand:

18 Och ni har rest er upp mot min fars hus denna dag, och har dräpt hans söner, sjuttio personer, på en *och samma* sten, och har gjort Abimelech, hans tjänstekvinnas son, kung över Shechems män, eftersom han *är* er bror;)

19 Om ni då har handlat rätt och uppriktigt mot Jerubbaal och mot hans hus denna dag, gläd er ni *då* i Abimelech, och låt också honom glädja sig över er:

20 Men om inte, låt eld gå ut från Abimelech, och förtära Shechems män, och Millos hus; och låt eld gå ut från Shechems män, och från Millos hus, och förtära Abimelech.

21 Och Jotham sprang iväg, och flydde, och for till Beer, och bodde där, av fruktan för sin bror Abimelech.

22 När *nu* Abimelech hade regerat över Israel *i* tre år,

23 Då sände Gud en ond ande mellan Abimelech och Shechems män; och Shechems män agerade svekfullt mot Abimelech:

24 Att den grymhet *utförd* mot Jerubbaals sjuttio söner skulle komma *tillbaka*, och deras blod läggas på deras bror Abimelech, vilken dräpte dem; och på Shechems män, vilka hjälpte honom i dödandet av hans bröder.

25 Och Shechems män satte ut män som låg i bakhåll mot honom på bergshöjderna, och de rånade alla som kom förbi på den vägen vid dem: och detta blev berättat för Abimelech.

26 Och Gaal, Ebeds son, kom med sina bröder, och for över till Shechem: och Shechems män fattade förtroende för honom.

27 Och de gick ut på fälten, och avbärgade sina vingårdar, och trampade *druvorna*, och fröjdade sig, och gick in till sin guds hus, och åt och drack, och förbannade Abimelech.

28 Och Gaal, Ebeds son, sade, Vem *är* Abimelech, och vem *är* Shechem, att vi skulle tjäna honom? *Är han* inte Jerubbaals son? Och Zebul hans tillsyningsman? Tjäna Hamors män,

Shechems fader: ty varför skulle vi tjäna honom?

29 Och O Gud om detta folk ändå vore under min hand! Då skulle jag avsätta Abimelech. Och han sade till

Abimelech, Utöka din här, och kom ut.

30 Och när Zebul, stadens styresman, hörde Gaals, Ebeds sons, ord, upptändes hans vrede.

31 Och han sände budbärare till Abimelech i hemlighet, sägande, Se, Ebeds son Gaal och hans bröder har kommit till Shechem; och, se, de befäster staden emot dig.

32 Därför nu, upp om natten, du och det folket som *är* med dig, och ligg i bakhåll på fältet:

33 Och det skall ske, på morgonen, så snart solen kommer upp, *att* du skall stiga upp tidigt, och rikta dig mot staden: och se, *när* han och det folket som *är* med honom ska komma ut mot dig, då må du göra med dem såsom du ska finna tillfälle till.

34 Och Abimelech steg upp, och allt folket som *var* med honom, om natten, och de låg i bakhåll mot Shechem i fyra grupper.

35 Och Gaal, Ebeds son, gick ut, och stod vid stadsportens ingång: och Abimelech steg upp, och det folket som *var* med honom, från bakhållet.

36 Och när Gaal såg folket, sade han till Zebul, Se, det kommer ner folk ifrån bergshöjderna. Och Zebul sade till honom, Du ser skuggan av bergen som *om de vore* människor.

37 Och Gaal talade igen och sade, Se det kommer ner folk vid mitten av landet,

och en annan skara kommer fram längs Meonenims slätt.

38 Då sade Zebul till honom, *Var är nu din mun, varmed du sade, Vem är Abimelech, att vi skulle tjäna honom? Är inte detta det folk som du har föraktat? Gå ut, jag ber nu, och strid mot dem.*

39 Och Gaal drog ut inför Shechems män, och stred mot Abimelech.

40 Och Abimelech jagade honom, och han flydde för honom, och många fälldes *och* skadades, *ända* till stadspportens ingång.

41 Och Abimelech bodde i Arumah: och Zebul drev ut Gaal och hans bröder, att de inte skulle bo i Shechem.

42 Och det skedde nästa dag, att folket gick ut på fältet; och de berättade *detta* för Abimelech.

43 Och han tog folket, och delade upp dem i tre skaror, och lade sig i bakhåll på fältet, och tittade, och, se, folket *hade* kommit ut ur staden; och han steg upp mot dem, och slog dem.

44 Och Abimelech, och den skaran som *var* med honom, rusade fram, och stod i stadspportens ingång: och de två *andra* skarorna rusade på allt *det folket* som *var ute* på fälten, och dräpte dem.

45 Och Abimelech stred mot staden *under* hela den dagen; och han intog staden, och dräpte folket som *var* därinne, och rev ner staden, och beströdde den med salt.

46 Och när alla de män tillhörande Shechems torn hörde det, gick de in i ett fäste tillhörande guden Beriths hus.

47 Och det blev berättat för Abimelech, att alla männen tillhörande Shechems torn *var* församlade.

48 Och Abimelech for upp till berget Zalmon, han och allt folket som *var* med honom; och Abimelech tog en yxa i sin hand, och högg ner en gren från träden, och tog den, och lade *den* över sin axel, och sade till folket som *var* med honom, Vad ni har sett mig göra, skynda, *och* gör såsom jag *har gjort*.

49 Och allt folket högg likaså ner var man sin gren, och följde Abimelech, och lade *dem* intill fästet, och tände eld på fästet över dem; så att alla män tillhörande Shechems torn också dog, omkring ettusen män och kvinnor.

50 Sedan for Abimelech till Thebez, och slog *upp ett* läger mot Thebez, och intog det.

51 Men det fanns ett starkt torn inne i staden, och dit flydde alla män och kvinnor, och alla de från staden, och stängde igen *det* för dem, och tog sig upp högst upp i tornet.

52 Och Abimelech kom till tornet, och stred mot det, och gick hårt åt tornets dörr för att bränna den med eld.

53 Och en viss kvinna kastade en del av en kvarnsten på Abimelechs huvud, och allt för att krossa hans skalle.

54 Då kallade han hastigt på den unge mannen sin vapendragare, och sade till honom, Dra ditt svärd, och dröp mig, att inte människor ska säga om mig, En kvinna dräpte honom. Och hans unge man genomborrade honom, och han dog.

55 Och när Israels män såg att Abimelech var död, gav de sig var man iväg till sin *egen* plats.

56 Så återgäldade Gud Abimelechs ondska, som han utförde mot sin far, genom att dräpa sina sjuttio bröder:

57 Och allt det onda av Shechems män återgäldade Gud på deras huvuden: och över dem kom Jothams, Jerubbaals sons, förbannelse.

Kapitel 10

1 Och efter Abimelech uppstod Tola, Puahts son, Dodots son, en man tillhörande Issachar, för att försvara Israel; och han bodde i Shamir på Efraims berg.

2 Och han dömde Israel *under* tjugotre år, och dog, och blev begravd i Shamir.

3 Och efter honom uppstod Jair, en gileadit, och *han* dömde Israel *under* tjugotvå år.

4 Och han hade trettio söner som red på trettio åsnefölar, och de hade trettio städer, vilka kallas Havoth-Jair till denna dag, vilka *finns* i Gileads land.

5 Och Jair dog, och blev begravd i Camon.

6 Och Israels barn gjorde återigen det onda i HERRENS ögon, och tjänade Baalim, och Ashtaroth, och Syriens gudar, och Zidons gudar, och Moabs gudar, och Ammons barns gudar, och filisteernas gudar, och övergav HERREN, och tjänade honom inte.

7 Och HERRENS vrede var het mot Israel, och han sålde dem in i filisteernas händer, och in i Ammons barns händer.

8 Och det året ansatte de och förtryckte Israels barn: *under* arton år, alla Israels barn som *var* på andra sidan Jordan i amoreernas land, som *ligger* i Gilead.

9 Därtill korsade Ammons barn över Jordan för att också strida mot Judah, och mot Benjamin, och mot Efraims hus; så att Israel kom i stor nöd.

10 Och Israels barn ropade till HERREN, sägande, Vi har syndat mot dig, både eftersom vi har övergett vår Gud, och också tjänat Baalim.

11 Och HERREN sade till Israels barn, *Räddade jag inte er* från egyptierna, och från amoreerna, från Ammons barn, och från filisteerna?

12 Också Zidonierna, och amalekiterna, och maoniterna, förtryckte er; och ni ropade till mig, och jag räddade er ur deras hand.

13 Ändå har ni övergett mig, och tjänat andra gudar: därför kommer jag inte undsätta er mer.

14 *Utan* gå och ropa till de gudar som ni har valt; låt dem rädda er i er vedermödans tid.

15 Och Israels barn sade till HERREN, Vi har syndat: gör du med oss vad än *du* ska finna vara dig gott; rädda oss bara, vi ber dig, denna dag.

16 Och de skaffade bort de främmande gudarna ifrån sig, och tjänade HERREN: och hans själ bedrövades över Israels elände.

17 Då samlades Ammons barn, och slog läger i Gilead. Och Israels barns församlade sig, och slog läger i Mizpeh.

18 Och folket *och* Gileads furstar sade till varandra, Vilken man *är han* som kommer börja att strida mot Ammons

barn? Han skall bli huvudet över Gileads alla invånare.

Kapitel 11

1 Nu var gileaditen Jeftah en tapper mäktig man, och han *var* en horas son: och Gilead födde Jeftah.

2 Och Gileads hustru födde honom söner; och hans hustrus söner växte upp, och de drev ut Jeftah, och sade till honom, Du skall inte ärva i vår fars hus; ty du *är* en främmande kvinnas son.

3 Då flydde Jeftah bort från sina bröder, och bodde i landet Tob: och där samlades tomma män till Jeftah, och drog ut med honom.

4 Och det skedde så småningom, att Ammons barn gick i krig mot Israel.

5 Och det var så, att när Ammons barn gick i krig mot Israel, gick Gileads äldste för att hämta ut Jeftah ur landet Tob:

6 Och de sade till Jeftah, Kom, och var vår ledare, att vi må strida mot Ammons barn.

7 Och Jeftah sade till Gileads äldste, Hatade inte ni mig, och drev ut mig från min fars hus? Och varför har ni nu kommit till mig när ni är i nöd?

8 Och Gileads äldste sade till Jeftah, Därför vänder vi oss nu åter till dig, att du må gå med oss, och strida mot Ammons barn, och vara vårt huvud över alla Gileads invånare.

9 Och Jeftah sade till Gileads äldste, Om ni ska föra hem mig igen för att strida mot Ammons barn, och HERREN ska överlämna dem inför mig, skall jag *alltså* vara ert huvud?

10 Och Gileads äldste sade till Jeftah, HERREN är vittne mellan oss, om vi inte ska göra så enligt dina ord.

11 Då gav sig Jeftah av med Gileads äldste, och folket gjorde honom till huvud och befälhavare över dem: och Jeftah uttalade alla sina ord inför HERREN i Mizpeh.

12 Och Jeftah sände budbärare till Ammons barns kung, sägande, Vad har du med mig att göra, att du har kommit mot mig för att strida i mitt land?

13 Och Ammons barns kung svarade till Jeftahs sändebud, Eftersom Israel tog mitt land, när de kom upp ur Egypten, från Arnon ända till Jabbok, och till Jordan: ge nu därför tillbaka de *landområdena* fredligt.

14 Och Jeftah sände åter budbärare till Ammons barns kung:

15 Och sade till honom, Så säger Jeftah, Israel tog inte Moabs land, inte heller Ammons barns land:

16 Utan när Israel kom upp från Egypten, och vandrade genom vildmarken till Röda havet, och kom till Kadesh;

17 Då sände Israel budbärare till Edoms kung, sägande, Låt mig, jag ber dig, passera genom ditt land: men Edoms kung ville inte lyssna. Och på samma vis sände de till Moabs kung: men han ville inte *ge med sig*: och Israel vistades i Kadesh.

18 Sedan vandrade de vidare genom ödemarken, och gick runt Edoms land, och Moabs land, och kom vid den östra sidan om Moabs land, och slog läger på den andra sidan av Arnon, men kom inte

in inom Moabs gräns: ty Arnon *var* Moabs gräns.

19 Och Israel sände budbärare till amoreernas kung Sihon, Heshbons kung; och Israel sade till honom, Låt oss få passera, vi ber dig, genom ditt land in till min plats.

20 Men Sihon litade inte på Israel att få passera genom hans gränsområde: utan Sihon samlade ihop allt sitt folk, och slog läger i Jahaz, och stred mot Israel.

21 Och HERREN Israels Gud överlämnade Sihon och allt hans folk i Israels hand, och de slog dem: så Israel intog hela amoreernas land, det områdets invånare.

22 Och de intog alla amoreernas landsområden, från Arnon ända till Jabbok, och från ödemarken ända till Jordan.

23 Så har nu HERREN Israels Gud fördrivit amoreerna inför sitt folk Israel, och skulle du *då* inta det?

24 Skall inte du besitta det som Chemosh din gud ger dig att inta? Likaså vem som än HERREN vår Gud skall fördriva inför oss, dem kommer vi inta.

25 Och *är* du nu på något sätt bättre än Balak, Zippors son, Moabs kung? Bråkade han någonsin med Israel, eller stred han någonsin mot dem,

26 Medan Israel bodde i Heshbon och *i* hennes byar, och i Aroer och *i* hennes byar, och i alla de städer som *finns* längs Arnons gränsområden, *under* trehundra år? Varför tog ni alltså inte tillbaka *dem då* under *hela* den tiden?

27 Därför har jag inte syndat mot dig, men du gör fel mot mig genom att kriga

mot mig: Domaren HERREN ska denna dag vara domare mellan Israels barn och Ammons barn.

28 Dock lyssnade inte Ammons barns kung till Jeftahs ord som han sände honom.

29 Sedan kom HERRENS Ande över Jeftah, och han drog genom Gilead, och Manasseh, och drog genom Mizpeh i Gilead, och från Gileads Mizpeh drog han genom *till* Ammons barn.

30 Och Jeftah avlade ett löfte till HERREN, och sade, Om du verkligen skall överlämna Ammons barn i mina händer,

31 Då skall det ske, att vem som än kommer ut ur dörrarna på mitt hus för att möta mig, när jag ska återvända i frid ifrån Ammons barn, skall *då* sannerligen vara HERRENS, och jag kommer offra det som ett brännoffer.

32 Så Jeftah for över till Ammons barn för att strida mot dem; och HERREN gav dem i hans händer.

33 Och han slog dem från Aroer, ända tills du ska komma till Minnith, *ja* tjugo städer, och till vingårdarnas slätt, med en väldigt stor massaker. Så blev Ammons barn kuvade inför Israels barn.

34 Och Jeftah kom till Mizpeh till sitt hus, och, se, hans dotter kom ut för att möta honom med tamburiner och med danser: och hon *var hans* enda barn; förutom henne hade han varken son eller dotter.

35 Och det skedde, när han såg henne, att han rev sönder sina kläder, och sade, O, min dotter! Du har fått mig att sjunka väldigt lågt, och du är en av dem som ger mig bekymmer: ty jag har öppnat

min mun till HERREN, och jag kan inte ta tillbaka *det*.

36 Och hon sade till honom, Min far, *om* du har öppnat din mun inför HERREN, gör *då* med mig enligt det som har gått ut ur din mun; eftersom HERREN har skaffat dig hämnd på dina fiender, *ja* på Ammons barn.

37 Och hon sade till sin far, Låt detta ting göras för mig: låt mig få vara *i* två månader, att jag må gå upp och ner på bergen, och begråta min jungfrudom, jag och mina väninnor.

38 Och han sade, Gå. Och han sände iväg henne två månader: och hon gick med sina väninnor, och begrät sin jungfrudom på bergen.

39 Och det skedde när två månader *var till* ända, att hon återvände till sin far, vilken gjorde med henne *i enlighet* med sitt löfte som han hade avlagt: och hon kände ingen man. Och det blev till en sed i Israel,

40 *Att* Israels döttrar årligen gick för att beklaga gileaditen Jeftahs dotter *i* fyra dagar under ett år.

Kapitel 12

1 Och Efraims män samlade ihop sig, och for norrut, och sade till Jeftah, Varför drog du över för att strida mot Ammons barn, och kallade inte på oss att gå med dig? Vi kommer bränna ner ditt hus över dig med eld.

2 Och Jeftah sade till dem, Jag och mitt folk låg i en stor konflikt med Ammons barn; och när jag kallade på er, räddade ni mig inte ur deras händer.

3 Och när jag såg att ni inte räddade *mig*, lade jag mitt liv i mina händer, och drog över mot Ammons barn, och HERREN gav dem i min hand: varför har ni då kommit upp till mig denna dag, för att strida mot mig?

4 Sedan samlade Jeftah ihop alla Gileads män, och stred mot Efraim: och Gileads män slog Efraim, eftersom de sade, Ni gileaditer *är* Efraims flyktingar bland efraimiterna, *och* bland manassiterna.

5 Och gileaditerna intog Jordans passager före efraimiterna: och det skedde *så*, att när de efraimiter som hade flytt sade, Låt mig få gå över; att Gileads män sade till honom, *Är* du en efraimit? Om han sade, Nej;

6 Då sade de till honom, Säg nu Sibboleth: och han sade Sibboleth: ty han kunde inte få ihop att uttala *det* rätt. Då tog de honom, och dräpte honom *där* vid Jordans passager: och det föll vid den tiden 42 000 efraimiter.

7 Och Jeftah dömde Israel *i* sex år. Sedan dog gileaditen Jeftah, och blev begravd i *en av* Gileads städer.

8 Och efter honom dömde Ibzan tillhörande Beth-lehem Israel.

9 Och han hade trettio söner, och trettio döttrar, *vilka* han sände ut, och tog in trettio döttrar utifrån för sina söner. Och han dömde Israel *i* sju år.

10 Sedan dog Ibzan, och blev begravd i Beth-lehem.

11 Och efter honom dömde Elon, en zebulonit, Israel; och han dömde Israel *i* tio år.

12 Och zebuloniten Elon dog, och blev begravd i Aijalon i Zebulunns land.

13 Och efter honom dömde Abdon, Hillels son, en pirathonit, Israel.

14 Och han hade fyrtio söner och trettio brorsöner, som red på sjuttio åsnefö: och han dömde Israel *under* åtta år.

15 Och Abdon, Hillels son, pirathoniten, dog, och blev begravd i Pirathon i Efraims land, på amalekiternas berg.

Kapitel 13

1 Och Israels barn gjorde åter det onda i HERRENS åsyn; och HERREN överlämnade dem i filisteernas hand *i* fyrtio år.

2 Och där var en viss man tillhörande *staden* Zorah, av daniternas familj, vars namn *var* Manoah; och hans hustru *var* ofruktsam, och födde inte.

3 Och HERRENS ängel uppenbarade sig för kvinnan, och sade till henne, Se nu, du *är* ofruktsam, och föder inte: men du skall bli gravid, och föda en son.

4 Vakta *dig* nu därför, jag ber dig, och drick inte vin eller stark dryck, och ät inte något orent *ting*:

5 Ty, se, du skall bli gravid, och föda en son; och ingen rakkniv skall komma upp på hans huvud: ty barnet skall vara en nazarit åt Gud från moderlivet: och han skall börja att rädda Israel ur filisteernas hand.

6 Sedan kom kvinnan och berättade för sin make, sägande, En Guds man kom till mig, och hans uppsyn *var* som en Guds ängels uppsyn, väldigt fruktansvärd: men jag frågade honom inte varifrån han *var*, inte heller berättade han för mig sitt namn:

7 Men han sade till mig, Se, du skall bli gravid, och föda en son; och drick nu inget vin eller stark dryck, ät ej heller något orent *ting*: ty barnet skall vara en nazarit åt Gud från moderlivet *ända* till sin dödsdag.

8 Sedan bad Manoah till HERREN, och sade, O min Herre, låt den Gudsmannen som du sände komma tillbaka till oss, och instruera oss vad vi skall göra med barnet som skall födas.

9 Och Gud lyssnade till Manoahs röst; och Guds ängel återvände till kvinnan medan hon satt *ute* på fältet: men hennes make Manoah *var* inte med henne.

10 Och kvinnan skyndade, och sprang, och berättade för sin make, och sade till honom, Se, den mannen som uppenbarade sig för mig, som kom till mig *härom* dagen.

11 Och Manoah reste sig, och gick efter sin hustru, och kom till mannen, och sade till honom, *Är* du den man som kom till kvinnan? Och han sade, Jag *är*.

12 Och Manoah sade, Låt nu dina ord ske. Hur skall vi ordna upp *för* barnet, och *hur* skall vi göra med honom?

13 Och HERRENS ängel sade till Manoah, Allt som jag sade till kvinnan låt henne vakta *därpå*.

14 Hon må inte äta av något som kommer av vinträdet, låt henne inte heller dricka vin eller stark dryck, eller äta något orent *ting*: låt henne ge akt på allt som jag befalldes henne.

15 Och Manoah sade till HERRENS ängel, Jag ber dig, låt oss *få* hålla dig kvar, tills vi skall ha gjort i ordning en killing för dig.

16 Och HERRENS ängel sade till Manoah, Även om du ska hålla mig kvar, kommer jag inte äta av ditt bröd: och om du skall offra ett brännoffer, måste du offra det åt HERREN. Ty Manoah visste inte att han *var* en HERRENS ängel.

17 Och Manoah sade till HERRENS ängel, Vad *är* ditt namn, att vi må ära dig när dina tal ska infalla?

18 Och HERRENS ängel sade till honom, Varför frågar du så efter mitt namn, då det *är* hemligt?

19 Så Manoah tog en killing tillsammans med ett matoffer, och offrade *det* åt HERREN på en klippa: och *ängeln* gjorde underverk; och Manoah och hans hustru såg på.

20 Ty det skedde, när lågan steg upp mot himlen ifrån altaret, att HERRENS ängel steg upp i altarets låga. Och Manoah och hans hustru såg på, och föll till marken på sina ansikten.

21 Men HERRENS ängel visade sig inte mer för Manoah och för hans hustru. Då visste Manoah att han *var* en HERRENS ängel.

22 Och Manoah sade till sin hustru, Vi skall sannerligen dö, ty vi har sett Gud.

23 Men hans hustru sade till honom, Om HERREN hade behag till att döda oss, skulle han inte ha tagit emot ett brännoffer och ett matoffer från våra händer, inte heller skulle han ha visat oss alla dessa *ting*, eller skulle såsom vid denna tid ha berättat *sådana här ting* som dessa för oss.

24 Och kvinnan födde en son, och uppkallade hans namn till Samson: och

barnet växte, och HERREN välsignade honom.

25 Och HERRENS Ande började att röra på honom då och då i Dans läger mellan Zorah och Eshtaol.

Kapitel 14

1 Och Samson for ner till Timnath, och såg en kvinna i Timnath av filisteernas döttrar.

2 Och han kom upp *igen*, och berättade för sin far och sin mor, och sade, Jag har sett en kvinna i Timnath av filisteernas döttrar: skaffa nu därför henne till hustru för mig.

3 Då sade hans far och hans mor till honom, *Finns det* inte en enda kvinna bland dina bröders döttrar, eller bland allt mitt folk, att du går för att ta dig en hustru från de oomskurna filisteerna? Och Samson sade till sin far, Skaffa henne åt mig; ty hon behagar mig väl.

4 Men hans far och hans mor visste inte att detta *var* av HERREN, att han sökte ett tillfälle mot filisteerna: ty vid den tiden rådde filisteerna över Israel.

5 Sedan for Samson ner, och hans far och hans mor, till Timnath, och kom till Timnaths vingårdar: och, se, ett ungt lejon röt mot honom.

6 Och HERRENS Ande kom över honom väldigt, och han slet sönder honom såsom han skulle ha slitit sönder en killing, och *han hade* inget i sin hand: men han berättade inte för sin far eller sin mor vad han hade gjort.

7 Och han for ner, och talade med kvinnan; och hon behagade Samson väl.

8 Och efter en tid återvände han för att ta henne, och han vek av för att se på lejonets kadaver: och, se, på lejonets kadaver *fanns* en bisvärm och honung.

9 Och han tog av den i sina händer, och gick vidare ätande, och kom till sin far och mor, och han gav åt dem, och de åt: men han berättade inte för dem att han hade tagit honungen från lejonets kadaver.

10 Så hans far for ner till kvinnan: och Samson ordnade där ett gästabud; ty så brukade de unga männen göra.

11 Och det skedde, när de såg honom, att de hämtade trettio kamrater till att vara tillsammans med honom.

12 Och Samson sade till dem, Jag kommer nu framställa en gåta för er: om ni med visshet kan tillkännage den för mig inom gästabudets sju dagar, och uttröna *den*, då kommer jag ge er trettio linnen och trettio ombytesklädnader:

13 Men om ni inte kan tillkännage *den* för mig, då skall *istället* ni ge mig trettio linnen och trettio ombytesklädnader. Och de sade till honom, Framför din gåta, att vi må höra den.

14 Och han sade till dem, Ur frossaren kom mat fram, och sötma kom fram ur den starke. Och under tre dagar kunde de inte förklara gåtan.

15 Och det skedde på den sjunde dagen, att de sade till Samsons hustru, Lura din make, att han må tillkännage gåtan för oss, att vi inte ska bränna dig och din fars hus med eld: Har ni kallat *hit* oss för att ta det vi har? *Stämmer inte det?*

16 Och Samsons hustru grät inför honom, och sade, Du bara hatar mig, och älskar mig inte: du har framställt en

gåta för mitt folks barn, och har inte berättat *lösningen* för mig. Och han sade till henne, Se, jag har inte berättat *lösningen* för min far eller min mor, och skall jag berätta *lösningen* för dig?

17 Och hon grät inför honom *under* de sju dagarna, medan deras gästabud varade: och det skedde på den sjunde dagen, att han berättade *lösningen* för henne, eftersom hon ansatte honom svårt: och hon tillkännagav gåtan för sitt folks barn.

18 Och stadens män sade till honom på den sjunde dagen innan solen gick ner, Vad *är* sötare än honung? Och vad *är* starkare än ett lejon? Och han sade till dem, Om ni inte hade plöjt med min kviga, hade ni inte funnit *lösningen på* min gåta.

19 Och HERRENS Ande kom över honom, och han for ner till Ashkelon, och dräpte trettio män av dem, och tog deras byte, och gav ombytesklädnader åt dem som förklarade gåtan. Och hans vrede upptändes, och han for upp till sin fars hus.

20 Men Samsons hustru blev *given* åt hans kamrat, vilken han hade haft som sin vän.

Kapitel 15

1 Men det skedde en tid därefter, under veteskördens tid, att Samson besökte sin hustru med en killing; och han sade, Jag skall gå in till min hustru in till kammaren. Men hennes far ville inte låta honom gå in.

2 Och hennes far sade, Jag trodde verkligen att du fullkomligt hatade

henne; därför gav jag henne åt din kamrat: men är inte hennes yngre syster vackrare än hon? Tag henne, jag ber dig, istället för henne.

3 Och Samson sade om dem, Nu skall jag vara mer oklanderlig än filisteerna, även om jag gör *något* illa mot dem.

4 Och Samson gick och fångade trehundra rävar, och tog facklor, och vände svans emot svans, och satte en fackla i mitten mellan två svansar.

5 Och när han hade tänt eld på facklorna, släppte han lös *dem* in till filisteernas mogna säd, och brände upp både sädeskärvarna, och också den mogna säden, tillsammans med vingårdarna och olivlundarna.

6 Då sade filisteerna, Vem har gjort detta? Och de svarade, Samson, timnitens svärson, eftersom han hade tagit hans hustru, och givit henne åt hans kamrat. Och filisteerna kom upp, och brände upp henne och hennes far i eld.

7 Och Samson sade till dem, Fastän ni har gjort detta, kommer jag ändå hämnas på er, och efter det kommer jag upphöra.

8 Och han slog dem höft och lår med en stor slakt: och han for ner och bodde på toppen av klippan Etam.

9 Sedan for filisteerna upp, och slog läger i Judah, och spred sig i Lehi.

10 Och Judah män sade, Varför har ni kommit upp mot oss? Och de svarade, För att binda Samson har vi kommit upp, för att göra mot honom såsom han har gjort mot oss.

11 Sedan for tretusen av Judah män upp till toppen av klippan Etam, och sade till Samson, Vet du inte att filisteerna är

härskare över oss? Vad är detta som du har gjort mot oss? Och han sade till dem, Såsom de gjorde mot mig, så har jag gjort mot dem.

12 Och de sade till honom, Vi har kommit ner för att binda dig, att vi må överlämna dig i filisteernas hand. Och Samson sade till dem, Svär till mig, att ni inte själva kommer falla över mig.

13 Och de talade till honom, sägande, Nej; utan vi kommer binda fast dig, och överlämna dig i deras hand: men vi kommer minsann inte döda dig. Och de band honom med två nya rep, och hämtade upp honom från klippan.

14 Och när han kom till Lehi, ropade filisteerna emot honom: och HERRENS Ande kom mäktigt över honom, och repen som var på hans armar blev som till lintrådar som blivit brända med eld, och hans band lossnade ifrån hans händer.

15 Och han fann ett färskt käkben ifrån en åsna, och räckte ut sin hand, och tog det, och dräpte tusen män med det.

16 Och Samson sade, Med en åsnas käkben, högar på högar, med en åsnas käke har jag dräpt tusen män.

17 Och det skedde, när han hade slutat att tala, att han kastade iväg käkbenet från sin hand, och kallade den platsen för Ramath-Lehi.

18 Och han var väldigt törstig, och kallade på HERREN, och sade, Du har skänkt denna stora frälsning i din tjänares hand: och skall jag nu dö av törst, och falla i de oomsurnas händer?

19 Men Gud klöv ett tomt ställe som *fanns* i käken, och ur det kom vatten; och när han hade druckit, kom hans

ande tillbaka, och han fick liv igen: därför uppkallade han dess namn till En-Hakkore, som *finns* i Lehi till denna dag.

20 Och han dömde Israel i tjugo år *under* filisteernas dagar.

Kapitel 16

1 Sedan for Samson till Gaza, och såg där en hora, och gick in till henne.

2 Och detta blev berättat för gaziterna, sägande, Samson har kommit hit. Och de omringade *honom*, och låg i bakhåll mot honom hela natten vid stadsporten, och var stilla hela natten, sägande, På morgonen, när det har blivit dag, skall vi döda honom.

3 Och Samson låg *där* tills midnatt, och steg upp vid midnatt, och tog stadsportens dörrar, och de två dörrposterna, och gick iväg med dem, bom och allt, och lade *dem* på sina axlar, och bar upp dem till toppen på en höjd som *ligger* för Hebron.

4 Och det skedde efteråt, att han älskade en kvinna i Soreks dal, vars namn var Delilah.

5 Och filisteernas hövdingar kom upp till henne, och sade till henne, Förför honom, och ta reda på var hans stora styrka *kommer* ifrån, och på vilket *sätt* vi må kunna segra mot honom, att vi må binda honom för att *kunna* ansätta honom: och vi kommer ge dig, var och en av oss, 1100 silverpenningar.

6 Och Delilah sade till Samson, Säg mig, jag ber dig, var din väldiga styrka *kommer* ifrån, och vad du skulle kunna bli bunden med för att *kunna* kuva dig.

7 Och Samson sade till henne, Om de ska binda mig med sju gröna strängar som aldrig torkades, då skall jag bli svag, och vara såsom en annan man.

8 Då hämtade filisteernas hövdingar upp sju gröna strängar till henne vilka inte hade blivit torkade, och hon band honom med dem.

9 Nu *fanns där* män lurpassande, stannande hos henne *inne* i kammaren. Och hon sade till honom, Filisteerna *kommer* över dig, Samson. Och han slet sönder strängarna, såsom en blångarnstråd går sönder när den vidrör elden. Så *hemligheten bakom* hans styrka blev inte känd.

10 Och Delilah sade till Samson, Se, du har lurat mig, och berättat lögner för mig: säg mig nu, jag ber dig, vad du skulle kunna bindas med.

11 Och han sade till henne, Om de ska binda fast mig med nya rep som aldrig använts, då kommer jag vara svag, och vara såsom en annan man.

12 Delilah tog därför nya rep, och band honom med dem, och sade till honom, Filisteerna *är* över dig, Samson. Och *det fanns* män som låg i bakhåll stannande *inne* i kammaren. Och han slet loss dem från sina armar såsom *de vore* en tråd.

13 Och Delilah sade till Samson, Hittills har du drivit med mig, och berättat lögner för mig: säg mig vad du skulle kunna bli bunden med. Och han sade till henne, Om du väver in mitt huvuds sju lockar med varpen.

14 Och hon satte fast *det* med pluggen, och sade till honom, Filisteerna *kommer* över dig, Samson. Och han vaknade ur

sin sömn, och for iväg med vävbommens plugg, och med varpen.
15 Och hon sade till honom, Hur kan du säga, jag älskar dig, när ditt hjärta inte är hos mig? Du har lurat mig dessa tre gånger, och har inte berättat för mig var din stora styrka *kommer* ifrån.
16 Och det skedde, när hon dagligen pressade honom med sina ord, och vädjade till honom, *så* att hans själ ansattes *ända* till döds;
17 Att han berättade allt sitt hjärta för henne, och sade till henne, En rakkniv har inte kommit på mitt huvud; ty jag *har varit* en nazarit åt Gud från min mors livmoder: om jag skulle bli rakad, då kommer min styrka vika ifrån mig, och jag skall bli svag, och vara som vilken *annan* man *som helst*.
18 Och när Delilah såg att han hade berättat allt sitt hjärta för henne, sände hon och kallade efter filisteernas hövdingar, sägande, Kom upp denna gång, ty han har visat mig allt sitt hjärta. Då kom filisteernas hövdingar upp till henne, och hämtade *med sig* pengar i sin hand.
19 Och hon fick honom *att* sova på hennes knän; och hon kallade på en man, och fick honom att raka av hans huvuds sju lockar; och hon började att ansätta honom, och hans styrka vek ifrån honom.
20 Och hon sade, Filisteerna *är* över dig, Samson. Och han vaknade ur sin sömn, och sade, Jag skall gå ut såsom vid de andra tidigare tillfällena, och skaka av mig. Och han visste inte att HERREN hade vikit ifrån honom.

21 Men filisteerna tog honom, och tog ut hans ögon, och förde ner honom till Gaza, och band honom med mässingsbojor; och han malde i fängelsehuset.
22 Dock började hans huvudhår att växa igen efter *att* han blev rakad.
23 Sedan församlade sig filisteernas hövdingar för att offra ett stort offer åt sin gud Dagon, och för att fröjda sig: ty de sade, Vår gud har överlämnat vår fiende Samson i vår hand.
24 Och när folket såg honom, prisade de sin gud: ty de sade, Vår gud har överlämnat vår fiende i våra händer, och vårt lands förstörare, som dräpte många av oss.
25 Och det skedde, när deras hjärtan var glada, att de sade, Kalla efter Samson, att han må underhålla oss. Och de kallade efter Samson ur fängelsehuset: och de ställde honom mellan pelarna.
26 Och Samson sade åt pojken som höll honom vid handen, Tillåt mig att jag må känna på de pelare vilka huset står på, att jag må luta *mig* mot dem.
27 Nu var huset fullt av män och kvinnor; och alla filisteernas hövdingar *var* där; och på taket *fanns* runt tretusen män och kvinnor, som såg på medan Samson roade *dem*.
28 Och Samson kallade på HERREN, och sade, O Herre GUD, kom ihåg mig, jag ber dig, och styrk mig, jag ber dig, endast denna gång, O Gud, att jag på en gång må få hämnd på filisteerna för mina två ögon.
29 Och Samson fick tag i de två mittpelarna vilka huset stod på, och på vilka det bars upp, den ena med sin

högra hand, och den andra med sin vänstra.

30 Och Samson sade, Låt mig dö med filisteerna. Och han böjde sig med *all sin* kraft; och huset föll ner över hövdingarna, och över allt folket som *var* därinne. Så de döda som han dräpte vid sin död var fler än *de* som han dräpte under sitt liv.

31 Sedan kom hans bröder och hela hans fars hus ner, och tog honom, hämtade upp *honom*, och begravde honom mellan Zorah och Eshtaol på hans far Manoahs begravningsplats. Och han dömde Israel *under* tjugo år.

Kapitel 17

1 Och det fanns en man från Efraims berg, vars namn *var* Mika.

2 Och han sade till sin mor, De elvahundra silversiklarna som togs ifrån dig, om vilka du uttalade förbannelse, och också talade inför mina öron, se, det silvret *finns* hos mig; jag tog det. Och hans mor sade, Välsignad av HERREN *vare du*, min son.

3 Och när han hade lämnat tillbaka de elvahundra silversiklarna åt sin mor, sade hans mor, Jag hade helt och hållet tillägnat silvret åt HERREN från min hand för min son, till att göra en gudabild och en gjuten gudabild: därför kommer jag nu ge tillbaka det till dig.

4 Ändock lämnade han tillbaka pengarna till sin mor; och hans mor tog tvåhundra silversiklar, och gav dem åt smeden, som av dem gjorde en gudabild och en gjuten gudabild: och de fanns i Mikas hus.

5 Och mannen Mika hade ett gudahus, och gjorde en efod, och husgudar, och vigde en av sina söner, vilken blev hans präst.

6 Under de dagarna *fanns* ingen kung i Israel, *utan* var man gjorde *det som han fann vara* rätt i sina egna ögon.

7 Och det var en ung man från Bethlehem i Judah tillhörande familjen Judah, vilken var en levit, och han vistades där.

8 Och den mannen gav sig av från staden, ifrån Bethlehem i Judah, för att vistas där han kunde finna *en plats*: och han kom till Efraims berg till Mikas hus, medan han färdades.

9 Och Mika sade till honom, Varifrån kommer du? Och han sade till honom, Jag *är* en levit från Bethlehem i Judah, och jag färdas för att vistas där jag må finna *en plats*.

10 Och Mika sade till honom, Bo hos mig, och bli en far och präst åt mig, och jag kommer ge dig tio *siklar* silver per år, och en uppsättning kläder, och din föda. Så leviten gick in.

11 Och leviten var nöjd med att bo hos mannen; och den unge mannen var för honom som en av hans söner.

12 Och Mika vigde leviten; och den unge mannen blev hans präst, och var i Mikas hus.

13 Sedan sade Mika, Nu vet jag att HERREN kommer göra mig gott, eftersom jag har en levit till präst.

Kapitel 18

1 I de dagarna *fanns* ingen kung i Israel: och under de dagarna sökte daniterna sig

en arvedel att bo i; ty intill den dagen hade inte *hela deras* arvedel tillfallit dem bland Israels stammar.

2 Och Dans barn sände från sin familj fem barn från sina gränsområden, tappra män, från Zorah, och från Eshtaol, för att bespeja landet, och för att utforska det; och de sade till dem, Gå, undersök landet: vilka när de kom till Efraims berg, till Mikas hus, inkvarterade de där.

3 När de *var* vid Mikas hus, kände de igen den unge mannens röst, leviten: och de vände in dit, och sade till honom, Vem förde dig hit? Och vad gör du på denna *plats*? Och vad har du här?

4 Och han sade till dem, Så och så handlar Mika mot mig, och har lejt mig, och jag är hans präst.

5 Och de sade till honom, Be om *ett* rådslut, vi ber dig, från Gud, att vi må veta huruvida vår väg som vi går på skall vara lyckosam.

6 Och prästen sade till dem, Gå i frid: er väg som ni vandrar på *är* inför HERREN.

7 Sedan gav sig de fem männen iväg, och kom till Laish, och såg folket som *var* däri, hur de bodde obekymrade, efter zidoniernas sätt, stilla och trygga; och *det fanns* ingen myndighet i landet, som kunde få *dem* att skämmas för *något* ting; och de *var* långt ifrån zidonierna, och hade ingen förbindelse med *någon* man.

8 Och de kom till sina bröder till Zorah och Eshtaol: och deras bröder sade till dem, Vad *säger* ni?

9 Och de sade, Stå upp, att vi må gå upp mot dem: ty vi har sett landet, och, se, det *är* väldigt gott: och *är* ni stilla? Var

inte slöa med att gå, *och* att träda in för att besitta landet.

10 När ni ska fara, skall ni komma till ett tryggt folk, och till ett vidsträckt land: ty Gud har givit det i era händer; en plats där *det* inte råder brist på något ting som *finns* i jorden.

11 Och det gick därifrån av daniternas familj, ur Zorah och ur Eshtaol, sexhundra tillsatta män med krigsvapen.

12 Och de for upp, och slog läger i Kirjath-Jearim, i Judah: därför kallade de den platsen för Mahaneh-Dan, intill denna dag: se, *den ligger* bakom Kirjath-Jearim.

13 Och därifrån passerade de över till Efraims berg, och kom till Mikas hus.

14 Då svarade de fem männen som gick för att bespeja landet Laish, och sade till sina bröder, Vet ni att i dessa hus finns en efod, och husgudar, och en avgudabild, och en gjuten avgudabild? Betänk nu därför vad ni måste göra.

15 Och de vände ditåt, och kom till den unge mannens, levitens, hus, *ja* till Mikas hus, och hälsade honom.

16 Och de sexhundra tillsatta männen, vilka tillhörde Dans barn, stod vid portens ingång med sina krigsvapen.

17 Och de fem männen som gick ut för att bespeja landet for upp, *och* kom in dit, *och* tog avgudabilden, och efoden, och husgudarna, och den gjutna avgudabilden: och prästen stod vid portens ingång tillsammans med de sexhundra männen *som var* tillsatta med krigsvapen.

18 Och dessa gick in till Mikas hus, och hämtade den snidade gudabilden, efoden, och husgudarna, och den gjutna

gudabilden. Då sade prästen till dem,
Vad gör ni?

19 Och de sade till honom, Tig, lägg din hand över din mun, och gå med oss, och var för oss en fader och en präst: *är det* bättre för dig att vara en präst för en *enda* mans hus, eller att du är präst för en stam och en familj i Israel?

20 Och prästens hjärta blev glatt, och han tog efoden, och husgudarna, och avgudabilden, och gick in mitt bland folket.

21 Så de vände och gav sig av, och satte barnen och boskapen och godset framför sig.

22 *Och* när de var en bra bit från Mikas hus, församlades männen som *fanns* i husen nära Mikas hus, och *de* hann ifatt Dans barn.

23 Och de ropade till Dans barn. Och de vände sina ansikten, och sade till Mika, *Vad är det som* ansätter dig, att du kommer med en sådan skara?

24 Och han sade, Ni har tagit mina gudar som jag gjort, och prästen, och ni har försvunnit iväg: och vad mer har jag? Och vad *är detta som* ni säger till mig, *Vad är det som* besvärar dig?

25 Och Dans barn sade till honom, Låt inte din röst höras bland oss, att inte arga män ska överfalla dig, och du ska förlora ditt liv, tillsammans med ditt husfolks liv.

26 Och Dans barn gick sin väg: och när Mika såg att de *var* för starka för honom, vände han om och for tillbaka till sitt hus.

27 Och de tog *de ting* som Mika hade gjort, och prästen som han hade, och kom till Laish, till ett folk *som befann*

sig i stillhet och trygghet: och de slog dem med svärdets egg, och brände staden med eld.

28 Och *det fanns* ingen räddare, ty det låg långt från Zidon, och de hade ingen förbindelse med *någon* man; och det låg i den dal som *ligger* vid Beth-Rehob.

Och de byggde en stad, och bodde i den.

29 Och de uppkallade stadens namn *till* Dan, efter sin far Dans namn, som blev född åt Israel: dock *var* stadens namn Laish från början.

30 Och Dans barn ställde upp avgudabilden: och Jonathan, Gershoms son, Manassehs son, han och hans söner var präster åt Dans stam intill landets fångenskaps dag.

31 Och de ställde upp dem, Mikas avgudabild, som han gjorde, *under* hela den tid som Guds hus var i Shiloh.

Kapitel 19

1 Och det skedde i de dagarna, när *det* inte *fanns* någon kung i Israel, att det var en viss levit uppehållande sig på Efraims bergs sida, vilken tog sig en bihustru från Bethlehem-Judah.

2 Och hans bihustru begick hor mot honom, och gick iväg från honom till sin fars hus till Bethlehem-Judah, och var där under fyra hela månader.

3 Och hennes make stod upp, och gick efter henne, för att tala vänligt med henne, *och* för att hämta tillbaka henne, havande med sig sin tjänare, och ett par åsnor: och hon hämtade in honom till sin fars hus: och när flickans far såg honom, gladde han sig över att få träffa honom.

4 Och hans svärfar, flickans far, höll kvar honom; och han stannade hos honom *i* tre dagar: så de åt och drack, och bodde där.

5 Och det skedde på fjärde dagen, när de steg upp tidigt på morgonen, att han stod upp för att ge sig av: och flickans far sade till sin svärson, Uppmuntra ditt hjärta med ett stycke bröd, och gå din väg efteråt.

6 Och de satte sig ner, och åt och drack tillsammans båda två: ty flickans far hade sagt till mannen, Förnöj dig, jag ber dig, och dröj kvar hela natten, och låt ditt hjärta vara glatt.

7 Och när mannen steg upp för att ge sig av, nödgade hans svärfar honom: *och* därför övernattade han där igen.

8 Och han steg upp tidigt på morgonen på den femte dagen för att ge sig av: och flickans far sade, Jag ber dig, förnöj ditt hjärta. Och de dröjde kvar tills eftermiddagen, och åt båda två.

9 Och när mannen stod upp för att avresa, han, och hans bihustru, och hans tjänare, sade hans svärfar, flickans far, till honom, Se, nu lider dagen mot afton, *så* jag ber er, dröj kvar hela natten: se, dagen nalkas *sitt* slut, *så* övernatta här, att ditt hjärta må vara glatt; och far du tidigt i morgon bitti iväg på din väg, att du må fara hem.

10 Men mannen ville inte stanna kvar den natten, utan han stod upp och gav sig av, och kom inför Jebus, som *är* Jerusalem; och med honom *var* två sadlade åsnor, *och* hans bihustru *var* också med honom.

11 *Och* när de *var* vid Jebus, var dagen långt framliden; och tjänaren sade till

sin herre, Kom, jag ber dig, och låt oss vända in till denna jebusiternas stad, och övernatta i den.

12 Och hans herre sade till honom, Vi kommer inte vika av hit in till en främlings stad, som inte tillhör Israels barn; vi kommer passera över till Gibeah.

13 Och han sade till sin tjänare, Kom, och låt oss närma oss en av dessa platser för att stanna *där* hela natten, i Gibeah, eller i Ramah.

14 Och de drog vidare och gick sin väg; och solen gick ner över dem *när de var* vid Gibeah, vilket *hör* till Benjamin.

15 Och de vek av dit, för att gå in *och* att övernatta i Gibeah: och när han gick in, satte han sig ner på en gata i staden: ty *det fanns* ingen man som tog in dem till sitt hus för att övernatta *där*.

16 Och, se, där kom på kvällen en äldre man från sitt arbete, från fältet, vilken också *var* från Efraims berg; och han uppehöll sig i Gibeah: men männen på den platsen *var* benjaminiter.

17 Och när han hade lyft upp sina ögon, såg han en vägfarande man på stadens gata: och den gamle mannen sade, Vart reser du? Och varifrån kommer du?

18 Och han sade till honom, Vi reser från Bethlehem-Judah mot Efraims bergs sida; *och* därifrån *kommer* jag; och jag for till Bethlehem-Judah, men *nu är* jag på väg till HERRENS hus; och det *finns* ingen man som tar emot mig till *sitt* hus.

19 Ändock finns det både halm och foder åt våra åsnor; och det finns också bröd och vin åt mig, och åt din tjänarinna, och åt den unge mannen *som*

är med dina tjänare: *det råder* ingen brist på någonting.

20 Och den gamle mannen sade, Frid *vare* med dig; hur som helst *låt* allt *som* saknas dig *ligga* på mig; övernatta *du* bara inte *ute* på gatan.

21 Så han förde in honom i sitt hus, och gav foder åt åsnorna: och de tvättade sina fötter, och åt och drack.

22 Medan de *nu* gjorde sina hjärtan glada, se, *då* omringade stadens män, vissa Belials söner, huset, *och* slog på dörren, och talade till husets herre, den gamle mannen, sägande, Hämta fram den man som kom in till ditt hus, att vi må känna honom.

23 Och mannen, husets herre, gick ut till dem, och sade till dem, Nej, mina bröder, *nej*, jag ber er, gör inte *så* illa; ty denna man har kommit in till mitt hus, *så* gör inte denna galenskap.

24 Se, *här är* min dotter en jungfru, och hans bihustru; dem kommer jag hämta ut nu, och ödmjuka ni dem, och gör med dem vadhelst ni finner vara gott: men gör *bara* inte en sådan vidrig sak mot denne man.

25 Men männen ville inte lyssna till honom: så mannen tog sin bihustru, och hämtade ut henne till dem; och de kände henne, och förgrep sig på henne hela natten *lång* ända tills morgonen: och när dagen började att bryta fram, lät de henne gå.

26 Då kom kvinnan vid dagens gryning, och föll ner vid dörren till mannens hus där hennes herre *var*, tills det blev ljusst.

27 Och hennes herre steg upp på morgonen, och öppnade husets dörrar, och gick ut för att fara sin väg: och, se,

kvinnan, hans bihustru, låg nedfallen *vid* husets dörr, och hennes händer *var* på tröskeln.

28 Och han sade till henne, Upp, och låt oss fara. Men ingen svarade. Då tog mannen *upp* henne på en åsna, och mannen stod upp, och tog sig *tillbaka* till sin plats.

29 Och när han hade kommit in till sitt hus, tog han en kniv, och tog tag i sin bihustru, och styckade henne, med hennes ben, i tolv delar, och skickade henne till alla Israels landsändar.

30 Och det var så, att alla som såg detta sade, Ingen sådan *här* gärning har gjorts eller setts ifrån dagen som Israels barn kom upp ur Egyptens land intill denna dag: begrunda den, rådgör, och tala *ut*.

Kapitel 20

1 Sedan gick alla Israels barn ut, och menigheten samlades såsom en *enda* man, från Dan ända till Beer-Sheba, tillsammans med Gileads land, till HERREN i Mizpeh.

2 Och allt folkets främsta, av alla Israels stammar, trädde fram i Guds folks församling, 400 000 fotsoldater som drog svärd.

3 (Nu hörde Benjamins barn att Israels barn hade dragit upp till Mizpeh.) Sedan sade Israels barn, Säg *oss*, hur gick denna ondska till?

4 Och leviten, maken till den kvinnan som dödades, svarade och sade, Jag kom in till Gibeah som *hör* till Benjamin, jag och min bihustru, för att övernatta.

5 Och Gibeahs män reste sig mot mig, och omringade huset mot mig om

natten, *och* hade tänkt dräpa mig: och min bihustru har de våldfört sig på, så att hon *nu* är död.

6 Och jag tog min bihustru, och styckade henne i bitar, och sände ut henne över hela Israels arvedels land: ty de har utfört liderlighet och galenskap i Israel.

7 Se, ni *är* alla Israels barn; ge *nu* här ert råd och rådslut.

8 Och allt folket reste sig såsom en *enda* man, sägande, Vi kommer inte någon *enda av oss* gå till sitt tält, inte heller kommer vi någon *enda av oss* vända *tillbaka* in till sitt hus.

9 Utan nu *skall* detta *vara* det ting som vi kommer göra mot Gibeah; *vi kommer dra upp* mot det genom lottkastning;

10 Och vi kommer ta tio män ur hundra alltigenom alla Israels stammar, och hundra ur tusen, och tusen ur tiotusen, till att hämta proviant för folket, att de må göra, när de ska komma till Benjamins Gibeah, efter all den galenskap som de har utfört i Israel.

11 Så Israels alla män var samlade mot staden, förenade som en *enda* man.

12 Och Israels stammar sände män genom hela Benjamins stam, sägande, Vad *för* ondska *är* detta som har skett bland er?

13 Lämna nu därför ut de männen *till oss*, de Belials barn, som *finns* i Gibeah, att vi må döda dem, och skaffa bort ondska från Israel. Men Benjamins barn ville inte lyssna till sina bröders, Israels barns, röst:

14 Utan Benjamins barn församlade sig ur städerna till Gibeah, för att dra ut till strid mot Israels barn.

15 Och Benjamins barn inräknades vid den tiden *till* 26 000 man ur städerna, vilka drog svärd, förutom Gibeahs invånare, som räknades *till* 700 utvalda män.

16 Bland allt detta folk *fanns där* 700 utvalda vänsterhänta män; var och en kunde slunga stenar på ett hårstrå, och inte missa.

17 Och Israels män, förutom Benjamin, räknades till 400 000 män som drog svärd: alla dessa *var* krigsmän.

18 Och Israels barn stod upp, och gick upp till Guds hus, och frågade Gud om vägledning, och sade, Vem av oss skall dra upp först till striden mot Benjamins barn? Och HERREN sade, Judah *skall dra upp* först.

19 Och Israels barn steg upp på morgonen, och slog läger mot Gibeah.

20 Och Israels män drog ut till strid mot Benjamin; och Israels män ställde upp sig i stridsordning för att strida mot dem vid Gibeah.

21 Och Benjamins barn kom ut ur Gibeah, och nedgjorde till marken 22 000 män av israeliterna den dagen.

22 Och folket, Israels män, fattade sig *nytt* mod, och ställde åter upp sig till sin strid på den plats där de ställde upp sig i stridsordning den första dagen.

23 (Och Israels barn gick upp och grät inför HERREN ända till kvällen, och frågade om vägledning från HERREN, sägande, Skall jag åter gå upp till strid mot min broder Benjamins barn? Och HERREN sade, Gå upp mot honom.)

24 Och Israels barn närmade sig mot Benjamins barn *på* den andra dagen.

25 Och Benjamin drog ut mot dem ur Gibeah *på* den andra dagen, och nedgjorde återigen till marken 18 000 män av Israels barn; alla dessa drog svärd.

26 Då gick alla Israels barn, och allt folket, upp, och kom till Guds hus, och grät, och satt där inför HERREN, och fastade den dagen intill kvällen, och offrade inför HERREN brännoffer och fredsoffer.

27 Och Israels barn frågade HERREN, (ty Guds förbundsark *fanns* där i de dagarna,

28 Och Phinehas, Eleazars son, Aarons son, stod inför den under de dagarna,) sägande, Skall jag återigen dra ut till strid mot min broder Benjamins barn, eller skall jag upphöra? Och HERREN sade, Dra upp; ty i morgon kommer jag ge dem i din hand.

29 Och Israel satte ut *män i* bakhåll runt omkring Gibeah.

30 Och Israels barn drog upp mot Benjamins barn på den tredje dagen, och ställde sig i stridsordning mot Gibeah, såsom vid de andra gångerna.

31 Och Benjamins barn drog ut mot folket, *och* drogs iväg från staden; och de började att slå hos folket, *och* döda, såsom vid de andra gångerna, på vägarna, av vilka en *av dem* leder upp till Guds hus, och den andra till Gibeah *ute* på fältet, ungefär trettio män tillhörande Israel.

32 Och Benjamins barn sade, De *är* nerslagna inför oss, såsom vid första *gången*. Men Israels barn sade, Låt oss fly, och dra ut dem ifrån staden till vägarna.

33 Och Israels alla män stod upp från sin plats, och ställde upp sig i stridsordning vid Baal-Tamar: och *de män* av Israel *som* låg i bakhåll kom fram från sina ställen, från Gibeahs ängar.

34 Och det kom 10 000 utvalda män från hela Israel mot Gibeah, och striden blev hård: men de visste inte att ondska *låg* nära dem.

35 Och HERREN slog Benjamin inför Israel: och Israels barn förgjorde av benjaminerna 25 100 män *under* den dagen: alla dessa drog svärd.

36 Så Benjamins barn såg att de var slagna: ty Israels män gav benjaminerna utrymme, eftersom de litade till *de män som* de hade satt i bakhåll vid Gibeah.

37 Och *de män som* låg i bakhåll skyndade sig, och rusade *in* över Gibeah; och *männen som* låg i bakhåll drog fram, och slog hela staden med svärdets egg.

38 Nu fanns det ett tecken bestämt mellan Israels män och *de män som* låg i bakhåll, att de skulle få en stor eldslåga med rök stiga upp ifrån staden.

39 Och när Israels män retirerade i striden, började Benjamin att slå *och* döda runt trettio personer av Israels män: ty de sade, Säkert är de *nog* slagna inför oss, såsom *vid* den första striden.

40 Men när eldslågan började att stiga upp ur staden med en pelare av rök, tittade benjaminerna sig om, och, se, eldslågan ur staden steg upp till himlen.

41 Och när Israels män vände om, slogs Benjamins män av häpnad: ty de såg att olycka hade kommit över dem.

42 Därför vände de *sina ryggar* för Israels män till *att fly på* vildmarkens väg; men striden hann ikapp dem; och dem som *kom* ut ur städerna förgjorde de mitt ibland dem.

43 *Så* omringade de benjaminiterna runt, *och* jagade dem, *och* trampade ner dem enkelt mittemot Gibeah mot soluppgången.

44 Och det föll 18 000 män av Benjamin; alla dessa *var* tappra män.

45 Och de vände och flydde mot vildmarken till Rimmons klippa: och de gjorde en efterskörd bland dem på vägarna, 5000 män; och jagade ivrigt efter dem till Gidom, och dräpte 2000 man av dem.

46 Så att alla som föll den dagen av Benjamin var 25 000 män som drog svärd; alla dessa *var* tappra män.

47 Men 600 män vände och flydde åt vildmarken till Rimmons klippa, och stannade på Rimmons klippa *i* fyra månader.

48 Och Israels män vände tillbaka *in* över Benjamins barn, och slog dem med svärdets egg, likaså männen från *varje annan* stad, *och* likaså djuret, och allt som kom i deras väg: de satte också eld på alla städer som de kom till.

Kapitel 21

1 Nu hade Israels män svurit i Mizpeh, sägande, Inte någon av oss skall ge sin dotter åt Benjamin till hustru.

2 Och folket kom till Guds hus, och stannade där intill kvällen inför Gud, och höjde sina röster, och grät stort;

3 Och sade, O HERRE Israels Gud, varför har detta skett i Israel, att det i dag skulle fattas en stam i Israel?

4 Och det skedde på nästföljande dag, att folket steg upp tidigt, och byggde ett altare där, och offrade brännoffer och fredsoffer.

5 Och Israels barn sade, Vem bland Israels alla stammar *är det* som inte kom upp med församlingen till HERREN? Ty de hade avlagt en stor ed om honom som inte kom upp till HERREN till Mizpeh, sägande, Han skall sannerligen avrättas.

6 Och Israels barn beklagade sig över sin broder Benjamin, och sade, Denna dag har en stam blivit avhuggen från Israel.

7 Hur skall vi göra för dem som återstår *att de ska få* hustrur, då vi har svurit vid HERREN att vi inte skall ge dem av våra döttrar till hustrur?

8 Och de sade, Vilken en av Israels stammar *är det* som inte kom upp till Mizpeh till HERREN? Och, se, det kom ingen till lägret från Jabesh-Gilead till församlingen.

9 Ty folket räknades, och, se, ingen av Jabesh-Gileads invånare *var* där.

10 Och församlingen skickade dit 12 000 män av de tappreste, och befalld dem, sägande, Gå och slå

Jabesh-Gileads invånare med svärdets egg, inklusive kvinnorna och barnen.

11 Och detta *är* det ting som ni skall göra, Ni skall fullständigt förgöra var man, och var kvinna som har legat med en man.

12 Och de fann bland Jabesh-Gileads invånare 400 unga jungfrur, som inte

hade känt någon man genom *att* ligga med någon *av* mankön: och de förde dem till lägret till Shiloh, som *ligger* i Kanaans land.

13 Och hela församlingen sände *några* för att tala till de Benjamins barn som *var inne* i Rimmons klippa, och för att kalla på dem fredligt.

14 Och Benjamin kom tillbaka vid den tiden; och de gav dem hustrur som de hade låtit leva av Jabesh-Gileads kvinnor: och ändock så räckte de inte till för dem.

15 Och folket beklagade sig över Benjamin, eftersom att HERREN hade gjort en spricka i Israels stammar.

16 Sedan sade församlingens äldste, Hur skall vi göra för dem som återstår *att de ska få* hustrur, med tanke på att kvinnorna är utplånade från Benjamin?

17 Och de sade, *Det måste finnas* en arvedel för dem som har flytt av Benjamin, att inte en stam förgörs från Israel.

18 Dock må vi inte ge dem hustrur från våra döttrar: ty Israels barn har svurit, sägande, Förbannad *vare* han som ger en hustru till Benjamin.

19 Sedan sade de, Se, *det finns* en HERRENS högtid i Shiloh varje år *på en plats* som *ligger* på norra sidan om Bethel, på östra sidan om den väg som går upp från Bethel till Shechem, och söder om Lebonah.

20 Följaktligen befallde de Benjamins barn, sägande, Gå och ligg i bakhåll i vingårdarna;

21 Och titta, och, se, om Shilohs döttrar ska komma ut för att dansa med danser, kom ni då ut från vingårdarna, och fånga

er var man sin hustru från Shilohs döttrar, och far till Benjamins land.

22 Och det skall ske, när deras fäder eller deras bröder ska komma till oss för att klaga, att vi kommer säga till dem, Visa favör mot dem för vår skull: ty vi sparade inte åt var man hans hustru i kriget: ty ni gav *dem* inte åt dem i denna tid, *att* ni skulle vara skyldiga.

23 Och Benjamins barn gjorde så, och tog *dem till* hustrur, efter deras antal, av dem som dansade, vilka de fångade: och de for och återvände till sin arvedel, och reparerade städerna, och bodde i dem.

24 Och Israels barn gav sig av därifrån vid den tiden, var man till sin stam och till sin familj, och de for ut därifrån var man till sin arvedel.

25 I de dagarna *fanns* ingen kung i Israel: var man gjorde *det som var* rätt i hans egna ögon.